

HỒI KÝ 1062 THƯỜNG ĐỨC

LỆNH TĂNG CƯỜNG LÊN ĐỒI 1062

Chúng tôi được lệnh rời đàn. NAM GIAO, lãng TỰ ĐỨC, lên GMC xuôi Nam, vượt qua đèo HẢI VÂN để về Đà Nẵng, trên 1 đoàn xe dài bất tận, cứ mỗi đại đội có 5 chiếc, mỗi trung đội 1 chiếc, súng hờm ra 2 bên, chuẩn bị sẵn sàng tác chiến, trên đầu, máy bay bà già L19 lượn vòng quan sát, lâu lâu, 2 chiếc trực thăng gunship bay hộ tống.

Với đội hình, và tình trạng như thế, khỏi nói nhiều, ai cũng biết, chuyển hành quân này, không phải đi chơi, mà là có chuyện lớn ở đâu đó!.

Qua khỏi đường đèo Hải vân 1 đoạn, xa xa chúng tôi đã thấy mấy chiếc F5 và B57 bổ nhào xuống, trút bom đạn ì ầm , không khí chiến tranh bao trùm, chúng tôi đang lao đầu về hướng đó....

Đi suốt 1 ngày, không nghỉ ngơi, cuối cùng, đoàn xe rẽ vào 1 đoạn đường , do công binh mới đem xe ủi đất dọn sạch vách núi., 1 bên là đồi núi, 1 bên, là đồng bằng, với những thửa ruộng xanh ngát yên bình, chạy dài tới chân 1 ngọn đồi, cây Cối phủ xanh rì , chập chùng ,chập chùng...

Chúng tôi còn nghe văng vẳng xa xăm, tiếng đại pháo nổ vang trời, lâu lâu, lại nghe tiếng bom do F5 nhào xuống.

Xe dừng lại, lệnh trên PRC25, chúng tôi phải nhanh chóng xuống xe, rồi ngay khỏi vị trí, chậm chạp sẽ có đại bác 122 ly, và 130 sẽ chào đón nhiệt tình,phải, băng qua 1 cánh đồng lúa, để áp sát chân núi, rồi tiếp tục đi theo triền dốc núi thẳng đứng, không dừng lại bất cứ chỗ nào, cứ thẳng trước tiến, để mau chóng tiếp ứng cho tiểu đoàn 8 đang tấn công lên đỉnh cao 1062 Đội hình của chúng tôi, chỉ là hàng dọc , khi đi qua khoảng trống đồng bằng, gần như là phải chạy, lúp xúp với ba lô nặng chịch, súng đạn đầy

đủ, mỗi thùng 1 khẩu súng chống tăng M72 ,6 trái lựu đạn m67, 3 ngày lương khô ration C gồm gạo sấy , thịt hộp , bánh chocolat, thuốc lá đầy đủ , cán Binh vc, khi tiến chiếm vị trí của chúng tôi , họ đều hăng hái , hồ hởi , hào hển lục tìm ba lô , để có những thứ này ...mỗi trung đội 2 đại Liên M60 ,12 thùng đạn,

Tiếng rè rè trong máy truyền tin PRC-25 gọi:

- Ấn Độ Dương đây Đại Tây Dương gọi
- Đại Tây Dương đây Ấn Độ Dương nghe rõ, trả lời
- 09 muốn gặp 54
- 54 tôi nghe...

- 54 cho tăng cường ngay thẳng quai chảo Delta lên ngay trên đây cho tôi..54 là Đích Thân Nguyễn Khoa Phúc, lúc đó còn là t/u một bông mai, Ấn Độ Dương là danh hiệu đài của đại đội phó, 09 là Đích Thân Lê Bá Tường. cũng vừa lên tr/uy hai bông mai được vài tháng, Đại Tây dương là danh hiệu đài của đại đội trưởng đ/đ31.. Cuộc đối thoại trên máy truyền tin PRC25 ngắn gọn đã quyết định và phủ lên tôi những cát bụi kinh hoàng, những mùi vi khét cháy của chiến trường, những dữ tợn và kinh hoàng của từng trái pháo đang từng đợt nổ bùng trên đỉnh đồi 1062 thuở đó...

Tôi Và anh Phúc (đại đội phó đại đội 31) cùng trú ẩn trong 1 hang đá dưới chân đồi 1062, danh xưng Alpha theo sau con số là 1 ám số truyền tin để chỉ 1 sĩ quan chưa có vị trí chính thức chỉ huy,, Alpha là 1 sĩ quan thặng dư của đại đội, 31 chúng tôi , các sĩ quan đều 9 nút trong bài cào , trên hết , là đại đội trưởng 09 LÊ BÁ TƯỜNG ,tr//uy,54 NGUYỄN KHOA PHÚC ,t/úy, đại đội phó, lần lượt các trung đội trưởng:, thứ tự 1234 là:

18 LÂM QUỐC HÙNG, thủ khoa khoá 4/72 Đồng Đế , đẹp trai, cao ráo, danh hiệu đài. Tr/1 là BẮC BẮNG DƯƠNG

,27 THẮNG (tôi không nhớ rõ họ tên) khoá 2/72 Thủ Đức, 1 sinh viên năm thứ 2 khoa học , hần nhảy đầm , điệu bebop rất đẹp , có lẽ vì lý do này , anh ra đã thi rớt chứng chỉ thứ 3 , nên bị động viên vào khoa 2/72 TD, danh hiệu đài là THÁI BÌNH DƯƠNG

36 LÊ HỮU PHƯỚC, Khoá 6/72,, trắng trẻo , đẹp trai , là con 1 trong 1 gia đình khá giả hần mê nhảy dù , nên tình nguyện nhập ngũ, bỏ dở dang đại học luật khoa năm thứ 2, và xung phong vào binh chủng khó lòng mà sống dai này, trong trận chiến, anh ta đã nằm xuống, để lại bà mẹ già thân yêu... danh hiệu đài là NAM BẮNG DƯƠNG

45 Tr trung đội 4 khi đó chưa có cấp trưởng

Và tôi, PHẠM BẠCH DƯƠNG, khoá 8bc/72 , là 1 sỹ quan thặng dư , đáng lẽ , sẽ được trám vào tr/d 4 , cũng ‘ đẹp trai ‘, nhưng có cái tội bắt nắng mặt trời vùng hỏa tuyến nên đen thui và vì chưa có kinh nghiệm , cho nên được sắp xếp theo chân các đàn anh để quan sát và học hỏi, cho nên, làm alpha cho họ , lần lượt , làm 18 Alpha cho t/uy HÙNG 18, sau đó , khi t/uy THẮNG 27 đạp mìn , tôi thay thế, làm 27...

Tôi theo chân thằng Hạ sỹ xuống tận chốt để dẫn tôi lên đỉnh đồi, khoác ba-lô, nạp băng đạn, rồi kéo sụp nón sắt xuống, tôi dợm bước lao ra khỏi hầm trú ẩn...

– Khoan, chờ chút đã... tiếng Đích Thân Phúc 54, như cây gậy thọc ngang vào bánh xe đang ngon trớn, tôi quay khựng người lại, xốc cái ba-lô trên lưng.

– Có gì không anh Phúc?

Ánh mắt ngại ngùng, thương cảm của đàn anh quét trên mặt lúc bấy giờ, không bao giờ tôi quên, nó như thương xót, như dặn dò, và cũng như an ủi thằng đàn em mới toanh, được đem đi thử lửa, lao đầu vào cỏi chết, trong tiếng đạn pháo đang điên cuồng chụp xuống.

Mặc dù, lúc đó 1062 vẫn còn đang mệt mỏi, khá bình lặng, hai bên còn đang củng cố lại lực lượng, bổ sung thêm quân số, đào lại các chiến hào tang hoang, các hầm hố bị sụp, các giao thông hào được đào cho sâu thêm, các hầm ếch được móc sâu vào lòng đất, các hầm chữ A được chấn chỉnh bồi đắp thêm, để rồi vài ngày sau đó là bắt đầu một địa ngục kinh hoàng, một trận thư hùng dữ dội, điên cuồng trên đỉnh đồi, một bên là những thiên thần được bơm thổi, ca tụng trong những lời văn, điệu nhạc ở chốn bình yên... đang rúc mình sâu trong lòng đất để trấn thủ đỉnh cao chiến thuật, người ngòm thê lương, ướt sũng trong cơn mưa phùn rả rích, lê thê của miền Trung nghèo khổ... một bên là sư đoàn 304, có lúc lại nghe xưng danh là sư đoàn đã từng tham dự Sư đoàn 320, từng tham dự Điện Biên Phủ, trong tầm hiểu biết nhỏ của một sĩ quan cầm đơn vị nhỏ nhất, tôi chỉ cần biết là phải thọc súng lên, bắn từng ba phát một, hay hò hét gào thét cho lính biết là mình còn sống để còn tinh thần giữ vững vị trí chiến đấu...

Ngày đó trận phản công tái chiếm đỉnh đồi 1062 của Cộng quân đã mang tổn thất cho cả hai bên vô số nhân mạng, bên địch, tôi không thể xác định được bao nhiêu, nhưng trong tầm mắt của một Trung đội trưởng, ngay trước hầm của tôi là ba xác người không còn nguyên vẹn, quần đùi, xà cạp vắt vai, cái chân văng đi đâu mất, mắt đang trợn trừng, bên khõe miệng còn rỉ dòng máu tuôn trào uất hận cho cái chết còn quá trẻ của người “sinh Bắc tử Nam”... Bên ta, tôi giờ đây là Trung đội trưởng... không quân, vì lính và hạ sĩ quan lớp thì nằm đó trong lớp poncho quấn chặt chờ khiêng, đang hít thở hương vị lòng đất, trộn lẫn máu và đang được mẹ hiền ôm vào lòng, ru nhỏ những điệp khúc quê hương... Lớp thì được băng bó cho lui về tuyến sau chờ trực thăng bốc ra khỏi chiến trường; điểm danh lại chỉ còn đúng bốn thằng, kể cả tôi, cô quạnh, ướt sũng mồ hôi với hai cây đại liên M-60, bốn cây M-79, vài bao cát lựu đạn... tám cặp mắt trợn trừng, mệt mỏi canh chừng một vùng tuyến, giao thông hào rộng bao la, phải rải vũ khí, lựu đạn

cách nhau chừng 10 m, phải ôm súng, cứ năm phút chạy qua vị trí mới để quan sát, để canh gác không ngưng, cứ thế tụi tôi bốn thằng, phải trải qua thêm một đêm không ngủ nữa, phập phồng, căng thẳng dưới ánh sáng lập lờ của hỏa châu được thả sáng bởi Pháo binh, xa tít dưới chân đồi Đại Lộc...

Có ai tin, có ai ngờ? Thiên thần trên giấy bút, bây giờ là những thằng lính áo quần loang lổ, rách nát, nhầy nhựa đất cát, sinh lầy, lem luốc như những con sâu, chui rúc vào lòng đất ướt đẫm nước mưa, và máu của đồng đội... và trung đội của một binh chủng Tổng Trừ Bị hào hùng, cấp số lý thuyết là 42 mạng, mà thực tế giờ đây đang nghênh chiến, đối diện với tử thần chiến tranh chỉ đơn thuần có... bốn thằng mệt mỏi, quên cả ăn uống đã hai ngày.

Anh nhìn tôi, đôi mắt đăm chiêu, xa vắng và ghen ngào, có lẽ anh đang tự xót xa sẽ tới phiên anh được điều động vào một lúc nào đó, khi chiến trường sục sôi.

– Đi bình yên và cẩn thận, nhớ kỹ những lời chỉ dẫn tôi đã dặn

Chỉ có thể, tôi chào kính anh một cái, rồi lao mình theo thằng lính, sau một cái bắt tay thật chặt của anh... Tình đồng đội, tình chiến hữu lúc đó không có gì tả xiết khi tiễn biệt một thằng em, một thằng bạn đi vào cõi tử sinh, có khi chỉ gặp mặt khi đã yên giấc ngủ ngàn thu, chỉ bằng một ánh mắt, một nụ cười an ủi, hay một cái bắt tay, biết đâu đó là lần cuối cùng...

Tôi còn nhớ cái kỷ niệm này với anh suốt đời...

Lên tới được hầm chỉ huy đại đội, cũng phải cả một tiếng, vì tụi tôi phải lao qua một sườn dốc thẳng, đạn pháo địch xì sụp rớt vào đó, cả một mảng đồi trơ đất, đá đỏ lôm, chỉ còn lại những tảng đá nứt nẻ, không còn nguyên vẹn, sau tiếng nổ “xịt... ùm” là nguyên một cột đất, khói phụt lên cao rồi sau đó là tiếng lạo xạo của mảnh đất đá rơi xuống trên nón sắt, trên người lá tả như những giọt mưa.

Tôi cầm đầu cầm cổ, lúc phóng lên, khi nhào xuống theo từng chập pháo binh nổ, cứ nhắm đếm từ một đến 20 là phải bỏ vị trí cũ, để nhào lên vị trí mới, cho dù chỗ nấp có an toàn và kiên cố tới đâu (chỉ là mấy gốc cây cổ thụ già bị pháo xé toang hoang, hay là một tảng đá chơ vơ, phơi mình cùng sương gió...). Mắt cứ căng ra, nhìn theo bóng dáng thẳng lính hướng đạo, lòng cứ sợ bị lạc đường thì không biết đâu đường mà mò, bản đồ thì không có, vì lúc đó đã là cấp chỉ huy đâu? Thấp thỏm như đứa trẻ lên ba, đi chợ với mẹ, sợ bị lạc mẹ mình bắt ăn thịt... Nhưng ở đây, đâu có bàn tay người mẹ hiền nào cho mình nắm chặt ngoài vòng tay đầy gai góc, ác hiểm của đạn bom, sẵn sàng ôm vào lòng, nếu định mệnh đã được an bài và số mạng quá ngắn, được đưa vào lòng đất khi tuổi đời chớm đôi mươi.

Tôi thầm buồn tiếng chửi thề, mỗi lần bị trượt ngã, vì chân còn mang đôi botte de saut khi còn ở THỦ ĐỨC, được đánh bóng kỹ lưỡng, còn mới toanh, xấp ngửa, bì bạch và khốn khổ vì đôi giày này, lòng rửa thầm ra trận mà mang giày bảnh tòn, áo quần lượt là như hoàng tử đi dự dạ tiệc liên hoan ở hoàng cung, lòng thầm mong ước gì được lột bỏ nó, và thay thế bằng đôi giày bố tầm thường... Vậy mà nhờ nó, tôi thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, tôi sẽ phải tức tưởi, ghen ngào khi chưa bắn được một phát đạn nào và lãng xẹt như chết đuối ở lỗ chân trâu...

Sau tiếng nổ “ùm” của viên đạn đại bác, tao nhủ thầm, mình có 20 giây để lao lên vị trí mới, là một gốc cây to, nằm chổng trơ giữa trời, lúc đó là vị trí lý tưởng, là chốn an toàn để nương thân, cũng êm đềm như vòng tay mẹ hiền.

Tôi xốc lại ba-lô, nắm chặt cây M-16 (làm đích gì có Colt?, băng mình về phía trước theo thẳng lính hướng đạo...

(Trong binh chủng nhảy dù, súng colt, dành cho sĩ quan cấp trung đội trưởng, . poignard, daogăm đều bị thu hồi không được cấp phát, vì ngoài trận địa, súng colt chỉ dùng để bắn ...ruồi, chỉ tổ cho mấy thằngtr/đ trưởng trẻ, deo.Xề.Xề điêê gái, nhiều khi nổi máu ăn mày, rút ra nổ bậy tèm lem,

sanh ra lắm chuyện, cho nên, nếu bạn thấy tay nhảy dù nào, lặn súng bên hông, hay khè ra 1 con chó lửa, thì bạn nên biết ngay rằng, chàng đó, 1 là không phải thứ vừa, ít ra, anh cũng là cấp đại đội trưởng trở lên, hoặc là tên đó mới từ chiến trường khốc liệt về, tịch. thu được chiến lợi phẩm từ chiến trận, thay vì nộp cấp trên, anh ta bèn bỏ túi, lấy làm của riêng, đem về thành phố, nỏ vào mấy thằng du đãng ba trợn, tới khi hết đạn, mới đem nộp để lãnh huy chương !..., Còn dao găm, trên cấp số, từ lính tới quan trên lý thuyết, đều được cấp 1 cái để sinh hoạt cá nhân, hay khi dùng cho cận chiến, gắn vào đầu súng, để... lụi, nhưng, với cái loại lính trời đánh này, họ hay dùng để sử dụng cá nhân, thường nhất, trong quân đội, sinh hoạt tập thể nào không có đụng chạm, thế là, anh em ta, hể có đụng chuyện với nhau, là thế nào cũng Chạm, mà cách chạm nhau cũng đặc biệt, chàng ta vớ được cái gì là đem cái đó ra phang, chọt, thọc túi bụi, không cần biết trước mặt là cái gì, khúc gỗ, bao cát, hay con người, cho tới khi, thấy máu. phọt ra có vòi, ruột gan đổ cả đống, mới hay thành mình vừa mới lụi, đanggiây đành đập trên đất, là đồng đội !,,,và lại, bây giờ, là cuối thế kỷ20, chúng ta đang tiến vào chiến tranh” hiện đại”, cái màn” đoạn đường chiến binh”, chơi nhau cận chiến đâu có còn lụi nhau bằng lưỡi lê nữa, chỉ có quân đội” nhả răng” mới còn áp dụng vũ khí. thô sơ. Lấy tay không, nứu máy bay trực thănglại, dùng khói thuốc Lào khè, làm Nguy trong màn khói, không thấy đường, bèn bị. Phe. Ta bẻ cổ vài “chục” thằng trên đó , về nêu thành tích, lập công với Bác và đảng ! Chúng đâu biết rằng, nhảy dù đã đổi chiến thuật, bây giờ, trước khi dùng mã tấu xảThàngngụy. ra làm mấy mảnh, thì đã ăn quả lựu đạn vào mồm, mặt, hay vào đầu không chết, cũng lăn quay ra, mất hết hàm răng vầu nạo dừa, u đầu ,sút trán rồi, đã nói là phe ta bây giờ, chơi chiến tranh hiện đại mà !....)

. “Phạch”, tiếng kêu gọn, nhem nhép vật tôi nằm xấp tại chỗ, mặt chúi xuống đất, chụp nguyên con ếch về nấu canh, tôi vừa kịp buông tiếng chửi thề, chửi mình chậm chạp, chửi đôi giày khốn nạn dưới chân, thì ngay trước

mặt, ngay đúng vào vị trí mà tôi dự định nhào tới... một cột đất, khói, bụi miểng vọt lên cao, kèm thêm tiếng nổ chát chúa, đình tai... "âm"... Phải diễn tả bằng tiếng "ĐM nó", mới diễn tả được tâm trạng tôi khi đó, suýt chút nữa là nát như tương bần, kiếm một lóng xương không ra... Bỗng hiện về bóng quân trường Thủ Đức với ông huấn luyện viên dạy súng cối, hay pháo binh gì đó mà lời của ông còn văng vẳng trên tai:

KHÔNG BAO GIỜ MỘT QUẢ ĐẠN LẠI RƠI VÀO MỘT CHỖ HAI LẦN...

Cái gì kia? CÁI GÌ MÀ MỘT CHÚT XÍU NỮA, tôi thành một bãi cứt trâu nhầy nhụa kia?

Tôi muốn được trở về lại lớp học, để được cười ha hả, chọc quê đàn anh huấn luyện viên một phát:

ĐÚNG ĐÓ HLV, NÓ KHÔNG RƠI MỘT CHỖ HAI LẦN, NHƯNG BA, BỐN LẦN THÌ CÓ.

Loay hoay xì sụp với đôi giày, với hành trang trên vai, và cây súng chưa xài tới, tôi và thằng lính hướng đạo, lúc đó mạnh thẳng nào lo mưu sinh thoát hiểm thẳng đó, thằng lính thì thông thuộc đường, chỉ lo cắm cổ chạy cho mau lên chỗ bắt đầu có giao thông hào, tôi thì cũng quên mất mẹ nó là phải chạy theo thằng lính, mà chỉ lo... đếm từ một đến 20 mà Đích Thân Phúc dạy, rồi lao về phía trước, tới khi tôi thấy được nó, thì là lần cuối cùng và cũng là lần đầu tiên, nhìn thấy một cái chết trước mặt thật lạnh lùng, khốc liệt...

Thằng lính vừa nằm xuống sau một chặng dài đổi vị trí, thì đúng ngay chỗ nó vừa tới, bộ mặt tử thần nhô lên, đầy nham nhở, cau có và ác liệt, tung thẳng nhỏ lên cao, rồi vật xuống một tiếng "bịch" khô khan...

Nó đi mẹ vào vùng quên lãng mà không nói với ai một lời, bỏ lại tôi một mình, chơ vợ, lạc lõng giữa chiến trường, thân thể nó còn co lên, giật giật một hồi...

Tôi bắt đầu... làm dấu thánh giá, bao nhiêu ông thánh, bà thần đều được kính cẩn lúi ra cầu khẩn xin... hộ mạng.

Bây giờ chung quanh là hoang vắng, vị trí phe ta ở đâu?

Có mỗi thằng hướng đạo, thì từ giã nhau không một lời.

Mẹ nó, bây giờ đi về đâu hỡi anh... ???

Đang hoang mang, chơi với kèm lẫn kinh hoàng khiếp đảm, bỗng thấy lấp ló cái nón sắt và một bộ đồ hoa nguyệt trang... Mừng hết lớn, tôi nhào lên, miệng la chói lói:

– Tôi, Tôi đây đừng bắn, đừng bắn...

Sau này mới biết, chỗ thằng lính bị nạn là mục tiêu cố định của địch cắm chỉ ở đó, thằng nào lấp điểm mù, lập tức thằng xạ thủ sẽ bấm cò, là chắc ăn có một mạng sẽ tiêu diêu...

Bài học ngày nào trong quân trường có bao giờ nói những vụ bắn sẽ bằng đại bác không giật đâu? Sách vở nào dạy ta tránh né những viên đạn đại bác 57 ly?

Và những mồ hôi đổ trên thao trường có làm vơi đi những giọt máu vương vãi nơi chiến địa?

Sau này, chúng tôi học được bài học xương máu mới toanh từ những phối hợp thần sầu của 12 ly,tám với SKZ đã làm tiểu đoàn mất hai kiện tướng đại đội trưởng là Đại úy Ngụy Văn Đàng, từ 30 chuyển qua ĐaNăng, 1 đại đội được thành lập từ quân số của các đại đội trong tiểu đoàn được san sẻ 10% để thiết lập , đang bàn giao cho Trung úy Tống Thanh Thư đại đội 34, khóa 26 Đà Lạt, mà sơ ý, để cần antenna lấp ló ngoài miệng hầm, địch quan sát được, đoán biết là hầm chỉ huy, tròng đạn đại liên từ một ngọn đồi cao hơn 1062, lên những tiếng giòn tan, cày lẫn đạn sát miệng hầm, tạo thành những tiếng “dzụt dzụt”, phe ta còn đang ngơ ngác, và đang tiến hành

thay thế vị trí chiến đấu, không thèm để ý, vì tưởng rằng đó chỉ là tràng đạn bắn vu vơ như bao lần “hưởng thụ” khác...

Tiếng oanh vàng của 12 ly 8 vừa dứt là nhịp đàn dữ dội của đại bác 57 lên tiếng ngay theo, đúng ngay vào chỗ những viên đạn 12 ly 8 vừa để lại, ngay chóc miệng hầm, sụp cả một mảng giao thông hào đào sâu gần 2 m...

Máy truyền tin của tiểu đoàn gọi tới tấp, tiếng Tiểu đoàn phó, Thiếu tá Nguyễn Thanh Vân gọi giục giã, rồi sĩ quan ban ba, rồi tần số của Trung tá Lê Thanh Đồng, tiểu đoàn trưởng quát tháo om sòm... hoàn toàn im lặng vô tuyến, không một âm thanh trả lời, ngoài những giọt mưa sục sùi, tiếng xào xạc của những tấm poncho... Bà mẹ, quê hương đã buông tiếng thở dài, ngậm ngùi cúi xuống bên hai đứa con thân yêu không còn oán hờn, bỏ quên chiến bào, buông rơi vũ khí, để lại anh em và đồng đội, rũ sạch bụi trần, khoác lấy chiếc cánh dù, bay lên, cao mãi, cao mãi và cao mãi...

Bằng Hết sức bình sinh và bằng ý thức sinh tồn, tôi phóng người về phía trước... cuối cùng, cũng nhào vào được chiến hào trước mặt, mệt nhoài, kiệt sức, nằm vật xuống khoảng trống được bao quanh bởi hai bờ đất cao ngút, mắt vô thần nhìn xác thẳng lính dẫn đường lên, tiếng xôn xao trong giao thông hào cũng không làm tôi nhúc nhích...

Có tiếng chân bước lại gần, rồi một cái đá nhẹ vào chân:

– ĐM dậy đi cha nội, nằm hoài sao?

Nó kêu tôi là cha nội, vì thằng lính không biết là thằng nào còn ngấm ánh mặt trời ngoài kia, thằng nào đang thở dốc như bò rống ở đây?

Tụi nó chỉ biết có một thằng bị 57 cho đi đá, còn một thằng đang nằm mà coi thằng kia... đá, trông tức cười quá.

– Hết chỗ chơi, nhè ngay thằng 57 mà giỡn mặt. Eh! mày thuộc trung đội mấy?

Tôi lồm cồm bò dậy, thằng lính ngờ ngợ, cùi bắp đâu có thằng nào mang botte de saut da vậy cà?

Nó nhìn kỹ tôi lần nữa, ánh mắt lần xuống cổ áo, rồi chụm hai chân cái cộp, tay đưa lên vành nón, miệng cười cầu tài...

ĐM, giờ này, vị thế này mà còn chào với kính. Tôi nghĩ thầm rồi đưa tay chào lại.

– Anh làm ơn chỉ đường, hay dẫn tôi lên gặp Địch Thân đại đội trưởng, tôi là Chuẩn úy Dương.

– Dạ, ông theo tôi.

Dứt lời, thằng lính lom khom chạy trong khoảng giao thông hào hẹp, tôi cũng lum khum chạy theo, mặc dù giao thông hào cao quá đầu người gần một cánh tay, vừa chạy, vừa tò mò đưa mắt nhìn xung quanh, đoạn giao thông hào chia thành nhiều nhánh, ngoằn ngoèo, chằng chịt, cứ vài thước là một khúc cua gắt, ở mỗi khúc cua là một cái hầm cho thằng lính, miệng hầm thấp tủn chỉ vừa cho một thằng lùn chui lọt, giữa những khúc quanh khoét những bệ nhô ra ngoài như bậc thang, là chỗ cho lính leo lên, thò cái đầu lên quan sát vài giây, rồi thụp xuống, vì lơ mơ và lạng quạng là nghe tiếng “cắc bùm” của những tay thợ săn, mà con mồi là con người bên kia ý thức hệ, bên kia chiến tuyến, biết cựa quậy, có linh hồn và có tên trong cuốn sổ tay của Nam Tào Bắc Đẩu...

Lính cũng có nhiều thằng tinh nghịch, treo nón vào đầu nòng súng, giơ lên cao, quơ qua, quơ lại chơi cho đến khi cái nón văng ra, hay nghe một tiếng “xoảng” là lại cười lên ha hả: “tao có đồ chơi kỷ niệm rồi” rồi lò mò leo lên, ra nhặt lại nón sắt, nhảy xuống hầm, kiếm cục đá, hay cục gạch, đập lại cái lỗ đạn xoi, rồi lại đội ra ngoài nón nhựa, coi như một kiểu trang sức thời trang hết biết, nhiều khi viên đạn xé rách một đường dài, không thể tái chế lại được, là lại xổ cả tràng chửi thề vu vơ tục tĩu...

Lính là thế, trong chiến trường đầy gian khổ và nguy nan, họ không còn cách nào khác, là vui chơi, đùa giỡn vô tư, bạt mạng, không biết vì khí chất anh hùng, coi thường sinh tử, hay chỉ là cách để giải tỏa âu lo khắc khoải đang đè nặng tâm tư... Nếu bạn có gặp nhiều thằng tương tưng, ngông nghênh... lúc nào cũng ă nói bạt mạng, không kiêng nể quỷ thần, không rào đón lễ nghi... có phần chắc, là thằng đó từng chui qua lò lửa chiến chinh, đã từng sống sót trở về từ mịt mù khói súng, và đã từng ngậm đắng nuốt cay một khoảnh đời... Ngang qua một khúc cua, tôi thấy một cái hầm lớn hơn mọi cái đã đi qua, có tiếng nói vọng ra:

– Phải Chuẩn úy Dương không? Vô đây.

– Ông Phước trung đội trưởng tr/đ 3 đó chuẩn úy !. Thằng lính nói.

Phước, thì tôi không lạ gì, khi mới nhận đơn vị, tôi đã làm 36 alpha cho hẳn khi trú đóng ở căn cứ Bình Minh, bên dòng sông Bồ, đất thần kinh Huế

Cúi người, chui vào hầm, đang ở ngoài sáng, chui vào chỗ tối, mắt địch nhìn thấy gì, nhưng theo phản xạ, tôi chụm chân chào, trình diện đúng bài bản:

– Chuẩn úy PBD, số quân... Đại đội 31 trình diện Địch Thân...

Chuẩn úy Phước khóa 6/72 khăn nâu, Con bà nó, ra trường trước có mấy tháng chứ bao nhiêu, vẫn ngồi trên ghế đầu, trước cái bàn nhỏ xinh xinh do lính làm cho, chào lại, địch thềm mời ngồi, làm tôi nghĩ thầm trong bụng “thằng này khá quan liêu”, hẳn khinh khỉnh nói:

– Tôi có lệnh, bố trí vị trí cho anh đêm nay, anh chờ một chút sẽ có người đưa anh ra chốt.

Nhảy Dù là vậy, đàn anh là đàn anh, không có nhập nhèm mày tao chi tở khi ma cũ sơ giao với ma mới được... nhưng chỉ hơn một tuần sau, khi 2 con ma đã hòa nhập trong cái lò lửa tiếp cận sự chết này, tôi với nó đã mày tao như đã quen nhau từ thuở nào,

Đêm đem quân lên tiếp viện giữa đường, kéo theo được vài thằng đang co ro trong một hốc đá, cả Trung đội ba của nó, ôm trọn một tràng pháo, tan hoang, xơ xác, dọc đường tôi còn đá thằng xạ thủ đại liên đang nằm một đống ngáng lối đi, miệng la lớn:

– ĐM dậy, phải chạy qua khúc này cho mau, không thôi chết mẹ cả lũ bây giờ!!!

Thằng lính nằm yên, tôi co chân đá thêm một cái nữa, miệng vừa “Đù...” chưa hết chữ thì bóng hỏa châu xuyên qua kẽ lá, xoi vào mặt người đang nằm đó...

Không, xoi vào một cái mặt nạ da người, nhăn nheo, méo mó, không còn mảng tóc... mảnh đạn đã sứt ngọt một nửa đầu, óc trắng văng tung tóe, nhầy nhụa và máu đang tuôn có vòi từ cổ áo...

Tôi quay đi, nuốt ực ngụm nước miếng để trôi đi cảm giác buồn nôn đang lăm le chực trào lên miệng, lại hét to lên như để tự trấn tĩnh chính mình:

– Đi, Đi, mau lên, thằng nào nhất ở lại chết ráng chịu...

Rồi băng mình trong đêm tối, vớ một khúc dây leo, đạp mạnh chân leo lên một khoảng dốc, rồi quay lại đưa tay cho thằng đằng sau nắm, kéo nó lên...

Có tiếng kêu thốt từ miệng thằng tôi đang kéo:

– Dương!!

Tôi chồm giật mình, có thằng lính nào trong đơn vị tác chiến gọi mình bằng cấp bậc đâu? Huống hồ thằng này lại gọi tên tục của mình ra nữa, chưa hết thắc mắc, thì cũng giọng nói ấy nhẹ nhàng:

– Tao 36 đây

– 36 hả! Tôi tưởng Địch Thân đi lâu rồi chứ?

– ĐM ăn nguyên một tràng pháo vào giữa trung đội khi đang tới khúc hồi này, banh xà rồng ráo trời rồi! Tao chui vào hốc đá trốn, tắt luôn máy PRC-25 để ông Tường (Đại đội trưởng) không gọi được, chưa hoàn hồn, nằm im chờ trời sáng mới mò lên, hay chờ nó ngớt pháo mới lên ai dè gặp mày tới...

Giọng Phước còn run, chân bước còn ngập ngừng. ĐM nó, tôi hay bạn, hoặc bất cứ tay chơi nào khác đang di chuyển bình thường, đột nhiên có tiếng nổ ngang tai chát chúa, ầm trời, khói bụi mù mịt, mấy thằng chung quanh đâu mất tiêu mà còn biết mình có mấy linh hồn, còn bao nhiêu giọt máu trên mặt mũi ?.

Nhìn quanh thì thấy, thằng thì du đưa tòng teng trên nhánh cây, thằng lúi đầu vào bụi rậm, thằng nằm tại chỗ một đống, đưa cái mặt mất một nửa đầu về mình, nhe răng cười... không thằng nào cục cựa ,Đếch có thằng nào la được một tiếng, dù là tiếng má ơi, chết con... còn đi được như nó là hay quá rồi còn gì nữa, không... đái trong quần là còn may...

– Mày đừng nói cho ông Tường cái gì nhé, nhất là chuyện tao chui núp trong hang...

Tôi nhìn sâu vào mắt Phước quắc mắt, giọng cáu kỉnh:

– ĐM mày coi tao là... thằng gì? Lo mà chạy khỏi chỗ này đã, không chết mẹ nó cả nút bây giờ, mọi chuyện khác tính sau!!!

Ba ngày sau, nó vĩnh viễn chào Quốc kỳ, quay mặt ra đi và không bao giờ trở lại...

Và trong đêm đó, trên người chỉ có dây ba chạc, hai cấp số đạn cùng một bao cát lựu đạn, một lần nữa tôi lại trở lên vùng địa ngục với trọng trách... nạp mạng cho tử thần xơi thịt, với bữa tiệc hừng hực lửa âm ty... Ba lô, đồ cá nhân bỏ lại chốt, theo lệnh trang bị nhẹ, hỏa tốc lên tuyến đầu, bắt tay cùng 18 LÂM QUỐC HÙNG vừa bổ xung ưu tiên hành quân sau đợt nghỉ phép, trải tuyến phòng thủ mong manh, chờ địch đến... bịch gạo xẩy không

màng ngó đến, bụng tóp teo như vòng eo hoa hậu toàn quốc, sống bằng hơi thở và sương trời, toàn thân mệt mỏi rã rời, căng thẳng mà chớ hề dám ngả lưng tìm giấc ngủ, dù chỉ một phút giây...

Tôi và Hùng thân nhau từ dạo đó, không còn khoảng cách đàn anh đàn em và lính của nó đã bắt đầu nhìn tôi với cặp mắt khác, chứa đựng trong đó sự tin tưởng và thương yêu được vun đầy..

Lại ngược về cái hôm được gọi tăng cường lên tuyến.đầu, tôi được một thằng Trung sĩ dẫn tuốt luốt đi đâu xa... cả cây số, chỉ cho cái hầm chữ A, đã có hai thằng lính đứng chờ, mắt nhìn trân trân dò xét, lính Trung đội hai của thằng Thắng 27 có vẻ coi thường thằng Chuẩn úy chưa một ngày cầm quân, chưa có trung đội chính thức, chỉ đi theo tập sự với các Trung đội trưởng, ngác ngác ngơ ngơ, tội nó không buồn phục vụ như đối với các quan khác...

Một thằng buông tiếng hỏi:

– Chuẩn úy, đêm nay mình gác ra sao?

Mẹ nó, thay vì hỏi “tụi tui “, thì nó trở ra “tụi mình”, có nghĩa là có luôn cả tôi trong đó, tôi ngây thơ:

– Thì... chia ra mỗi thằng gác hai tiếng, ngủ bốn tiếng, rồi lại thay phiên gác cho tới sáng chớ sao!

Hình như tôi linh tính tội nó quay lưng đi giấu nụ cười, nháy mắt với nhau, con bà mấy thằng láu cá láu tôm...

Thế là đêm đó tôi chong mắt gác và nghe trong hầm tiếng thở đều đặn của hai thằng mà không hề thắc mắc, vả lại có canh gác thì mới biết chắc là mình đang còn sống, chứ còn... ngủ, thì biết đâu khi thức giấc mới biết là mình mất mẹ nó... cái đầu!!!

Một tiếng “bịch” khô khan ngoài tuyến.. tôi căng mắt, mở chốt an toàn khẩu M-16, gờm gờm, rồi, có chuyện rồi, xuyên qua bóng đêm vạn vật vẫn

im vắng, gió thổi bụi cây trước mặt lao xao, tôi căng thẳng chờ, tay đặt vào cò, tay nâng súng đặt vào vai, mắt nhắm vào lỗ chiếu môn xuyên qua đỉnh đầu ruồi... một phút, hai phút... thời gian như ngưng lại... chỉ nghe tiếng thở mình phì phò, căng thẳng, dập dồn... vẫn không có gì...

Có tiếng động nhẹ dưới giao thông hào, tôi giật mình chuyển tầm quan sát xéo xuống, từ từ hạ nòng súng, không lẽ địch đã xâm nhập sát sườn?

Có tiếng tăng hăng, rồi một giọng nói tiếp sau:

– Ê, thằng nào đó? Tao đây đừng có mà nổ bậy nghe mày!

Tôi thở phào, người nhẹ hăng như trút được gánh nặng ngàn cân!

– ĐM thằng nào, giờ này làm cái c.. c... gì mà mò mẫm tới đây?

– Tao chơi cục đất, báo trước cho mày tỉnh ngủ, quờ quạng bóp cò bậy, bỏ cái ngón tay ra khỏi cò, không tao đá chết mẹ bây giờ, thêm điều thuốc, có cho tao vài điều...

Tôi móc túi, lấy gói Capstan đưa ra, một vi phạm tiêu lệnh canh gác trầm trọng, nhưng biết làm sao hơn! Trong cô đơn tĩnh mịch, còn người bạn thân thiết nào sát cánh hơn là điều thuốc, vả lại biết đâu ngày mai, hay chỉ một lát nữa thôi, là địch còn hơi thở để mà hút với sách!!

Chỉ có điều là làm ơn chụm lại giấu đốm lửa trong lòng bàn tay khi rút một hơi thuốc...

– ĐM sang thiệt, chơi Capstan lạng, mày mới được tăng cường, sao mặt mũi lạ quắc, tên gì mày?

Lại một hiểu lầm... tôi khóai khóai, không muốn cho thằng ba trợn này biết mình “ làm tới lon Chuẩn úy của quân lực VNCH ” sau này tôi mới biết “ ông ta ” làm tới chức tổ trưởng khinh binh, lon hạ sĩ... vừa mới được đặc cách từ binh nhì, bỏ qua binh nhất, leo lên hạ sĩ, vài ngày sau, leo tuốt lên bàn thờ, lãnh đủ 12 tháng lương tử tuất!

– Tôi là Dương, mới tăng cường hồi chiều...

– Gác cho đằng hoàng nghe mậy, đừng có ngu gục là bị thiên dái. Có sẵn lựu đạn để bên cạnh không? Có chuyện, đừng nổ súng bậy bạ, cứ tương lựu đạn ra, mậy mà bắn, lửa khè ra khỏi nòng súng là ăn B-40 chết mẹ nhe con.

Thôi tao về chỗ gác đây...

Không cần cảm ơn, không cần biết thằng mình nói chuyện là thằng nào, không cần quen hay biết, mẹ bà, thằng hảo hớn này thiệt ngang tàng khí khái thiệt;

thằng lính quay lưng, để lại một bệt khói phủ kín một khoảng giao thông hào, và cũng để lại cho tôi một bài học mới trên chiến trường: súng là để cầm chơi, cho tay chân đỡ trống trải thôi, còn thì cứ chơi lựu đạn cho nó chắc, không bị lộ vị trí mà tiếng nổ lại còn làm mình yên tâm, bình tĩnh hơn...

Từ lúc đó, tôi có trò chơi mới, thỉnh thoảng móc cục đất vo tròn, ném qua mấy ổ gác kế cận, chọc phá nhau suốt đêm, thử hỏi có trò chơi nào ngu ngốc, liều lĩnh, cũng như đây nguy hiểm hơn thế?

Đó, cuộc sống về đêm của lính là như vậy, tỉnh bơ bỏ chỗ gác qua chuyện gẫu vài câu, thuốc hút như khói tàu, lập lòe như đom đóm suốt đêm, thằng bắn sẻ nào đại dột mà cắc bùm là còn ngu như heo, ngu hơn hơn cả thằng đốt điều thuốc, nguyên một vệt lửa dài thòng phát ra từ nòng súng là chứng cứ tai hại làm mồi cho M-79, M-72 làm thịt nát xương... Mà... trên đời, chưa chắc thằng nào ngu, hay khôn hơn thằng nào, bạn nhỉ...

PHẦN II: CÁI CHẾT CỦA 36 PHƯỚC , 12 LÁ THƠ GỬI VỀ MẸ

Đang mơ màng, miên man với những suy nghĩ, tiếng thằng máy gọi giật:

– Đích Thân 09 gọi ông nè 27

– Thái Bình nghe Đại Tây Dương, đây 27...

– Đã gặp 27 Alpha chưa?

– Nó đang đứng cạnh tôi đây Đích Thân.

– Tốt, bây giờ anh chuẩn bị con cái phối hợp thẳng 36 sẽ qua trong 10 phút nữa, bung về phía trước đi làm ăn, lượm củi về xài, ba-lô để tại chỗ, trang bị nhẹ, để lại vài thẳng coi nhà, thẳng 27 Alpha phụ trách, cho mấy thẳng con tháo gỡ đồ chơi phía trước, bao giờ gặp 36 báo cáo...

– Nghe rõ!

Quay sang tôi, Thăng nói:

– Không có giờ dẫn ông đi một vòng rồi, theo lệnh, ông ở lại coi nhà, tính dẫn ông theo chơi cho vui mà không được...

Trời đất, đi tapis súng đạn nổ ào ào mà còn rủ nhau đi... cho vui, cha nội này thiệt mang dòng máu nghệ sĩ!!! Đếch nghĩ tới chuyện thương vong hay đổ máu, coi như dẫn lính di nhảy đêm, ra piste lượn vài vòng be bop lả lướt, thiệt tình!!

Tiếng xôn xao, cùng những tiếng “bịch bịch” làm tôi quay lại, cả một toán quân nai nịt đang nhảy xuống giao thông hào, mấy thẳng lính gặp nhau, cười giỡn chí chóa, tiếng chửi thề um cả một góc trời...

Đích Thân Phước 36 tới, chào Thăng 27... tôi chụm chân, chào trước hết, Phước hỏi:

– Xong chưa? Đi

Thăng cầm ống liên hợp, báo cáo lên 09 Đại Đội Trưởng, nó đi xa một chút để nhận lệnh, Phước ngoắc tôi lại gần, cởi ba-lô, lôi ra một gói nylon:

– Eh Dương, tao nhờ mày giữ giùm tao cái này được không?

– Được quá đi chứ, mà cái gì đó?

Phước trầm giọng, như linh tính một điều gì:

– Trong đó tao có ghi địa chỉ, 12 cái thư tao viết sẵn, một vài đồ lặt vặt, nếu... tao có gì, mày cứ mỗi tháng gửi về cho má tao một lá thư...

Tôi rợn người, mẹ bà thẳng này ăn nói quái gở, xui thấy mẹ, lão thần chết nghe được lần theo thì bỏ búa!!

– Mẹ mày, ăn cái gì mà nói năng kỳ cục, tao đếch nhận đâu, mày cất vô ba-lô đi, lát về gặp lại, tao qua thăm mày nói chuyện...

Đôi mắt Phước thật buồn, đỏ ngầu vì thiếu ngủ, dáng điệu phờ phạc, thất thần, xuống sắc thấy rõ...

Có tiếng xè xè trong máy, thẳng máy nghe rồi đưa cho Phước, nó cầm đưa lên tai:

– 36 tôi nghe..

– Con cái sẵn sàng chưa? Phối hợp cùng 27, chia làm hai cánh, sườn bên phải là dốc đứng có 12. tám , ly đặt trên đó, cẩn thận, bên trái là dốc xoai xoải, nương theo đó làm bàn đạp, chia mấy đứa con làm tổ tam tam, anh đảo một vòng kiểm tra súng đạn đầy đủ rồi lên đường, liên lạc và báo cáo thường xuyên, nghe rõ, trả lời...

– Nghe rõ 5 trên 5 Đích Thân.

Phước trả ống liên hợp cho thẳng máy, cầm bịch nylon lúc nãy trao cho tôi, đặt ba-lô xuống, mở nắp nhét vào trong rồi nói:

– Tao để lại chỗ mày, coi cho tao, lát nữa tao về lấy, thôi tao đi.

Nói vậy, chứ có bao giờ nó trở về nữa đâu ! Chống tay trên miệng giao thông hào, Phước nhảy lên, tay ngoắc lính:

– Lên!!

Những bóng người lần lượt lao qua tuyến xuất kích, súng cầm tay, mỗi thẳng lính đều mang theo một bao cát nặng chịch, tôi ngó theo không biết là tụi này làm cái đếch gì, ở đây đâu có cần bao cát che hầm, đâu có cần

che chắn làm tường như mấy cái hình hầm chiến đấu trong phim ảnh thấy trên báo chí hậu phương?

Sau đó, mới biết đó là đồ chơi chiến tranh của lính Nhảy Dù: toàn là lựu đạn và lựu đạn...

Tiếng súng nổ kéo tao về với hiện tại, đang mơ màng với triết lý vu vơ... Đụng rồi! những tiếng nổ ì ầm chát chúa, tiếng đạn dòn dã lạnh lùng của AK, tiếng ào ạt xé gió của M-16...

Tiếng trung liên nòng RPD của địch như điên cuồng, như phần nộ kéo dài liên miên, ầm... ầm... tì tạch... tì tạch... Cả một đất trời xôn xao, cả một vùng rực sáng khói, lửa, cát bụi mịt mù phía trước, con bà nó mới xuất quân chưa đầy 10 phút!!! Thấp thoáng lơ mờ trong ánh nắng xuyên qua cành lá, hai thằng lính đang tất tả chạy về, một thằng khoác tay lên vai thằng kia, bước loạng choạng, thằng lính thả bạn ngồi bệt, dựa vào gốc cây thở hổn hển, tro tay thằng đang chân co, chân duỗi, nửa nằm, nửa ngồi:

– Trung sĩ CHÁNH... bị rồi Chuẩn úy

Tôi trở mắt, ngậy người nhìn thằng bị thương một tay đang bụm cổ, một tay đang lần xuống dây ba chạc tìm băng cứu thương, máu đang trào ra thẫm đỏ, len qua kẽ tay chảy ròng ròng thẫm đầy cả áo, có giọt rơi vãi trên đất, chỗ nó đang ngồi!

– Chuẩn... úy

Máu lại phọt ra theo từng tiếng mà thằng Trung sĩ đang cố gắng nói, âm thanh khè khè, nghèn nghẹn trong cuống họng, thằng này bị thương nặng quá. nó cũng vừa được đặc cách lần thứ 2, lần thứ nhất, từ binh nhì, lên thằng Hạ Sĩ, rồi búng mình lần thứ 2, lên luôn trung sĩ, không có "nhất" gì hết.(binh nhì, binh nhất, Hạ Sĩ, hạ sĩ nhất, Trung sĩ....) chỉ chưa đầy 6 tháng. Vóc người nhỏ thó, mất 1 mí, nhanh như sóc, hẳn là tổ trưởng khinh binh Thiện chiến của Trung đội 1, cái chất ngang tàng thì khỏi nói....

Tôi khoác tay cho nó không nói nữa, bị thương mà còn lấm mồm! Đôi mắt và khuôn mặt còn hiện rõ vẻ lúng túng, hình như hẳn muốn phân trần là không thể bị thương được ... Kêu hai thằng tải thương trung đội bốn cho nó lên băng ca tải về tuyến sau, chỗ đại đội đang trú đóng, chờ toán tải thương đi xa, thằng lính công đồng bọn bị thương về, nhóm bước quay mình định chạy trở lại vùng chiến đấu...

Tôi chộp vào lưng, níu nó lại hỏi thăm tình hình...

– Trung sĩ Chánh dẫn đầu toán khinh binh, đang phật dao vào một bụi rậm, rẽ đường tiến, em cách xa ổng khoảng 1m, nghe một tiếng ầm dữ dội, nhào mình qua một bên, chìa súng về phía trước bóp cò, Trung sĩ Chánh quay lại, tay trái khoác tay về phía trước, tay phải ria một tràng mở miệng đốc thúc anh em lên... em thấy âm thanh ổng kỳ kỳ, nghệt nghệt, nhìn kỹ máu đang xịt ra từ cổ, em chỉ tay vào ổng xĩa xĩa, ổng đưa tay lên quẹt cổ đưa trước mặt ngó rồi... xum xuống, em lao lên xốc nách ổng rồi lui về...

Tiếng nổ vẫn rền rã phía trước, nhưng lần này không còn nghe tiếng súng nhỏ cắc kè của cá nhân nữa, thay vào đó dường như là tiếng nổ trầm, và... buồn của lựu đạn...

– Ông Đích Thân 27 mày đâu? Có sao không?

– Lúc em kè Trung sĩ Chánh, ổng ở xế xế bên trái xua tay biểu em đi cho gấp!

– Có ai bị sao nữa không?

– Em cũng hông có biết nữa...

Giọng Nam rặc của thằng lính còn trẻ măng, cho tôi biết là không còn có thể “khai thác” được gì nữa, nên nói:

– Thôi, mày lên đi...

Bồn chồn nóng ruột như... gái phải... địt, tôi xàng qua xàng lại trong giao thông hào, tìm những vị trí tốt có thể quan sát được, mà... có thấy con mẹ

gì đâu, cả một rừng cây còn hoang sơ trước mặt, có chăng là thấy những giọt nắng xen qua cành lá, là những bụi cây lao xao, rung rinh trước mặt, điểm những đốm sáng long lanh, và những điệu múa lả lơi trên chiến trường, tôi nhảy đại ra khỏi giao thông hào, chạy về phía trước tìm một gốc cây cao định trèo lên mà ngó...

Thằng lính chạy theo, nín áo tôi lại, la lớn:

– Ông làm gì vậy? Trở về ngay, lệnh không cho ông rời tuyến!

Mẹ con bà nó, cha Đại đội trưởng Lê Bá Tường, Địch Thân 09 quá kỹ, cắt hẳn một điệp viên theo dõi, dòm chừng và bảo vệ, mà tôi đâu có biết?

Tôi tiu nghỉu xiu như... củ cái khi xong việc:

– Thì... thì... tui muốn leo lên coi cho thấy...

– Cái gì, giống sao ông? Tên bay, đạn réo, leo lên chỉ tổ tội nó cho ông rụng như trái mít... chứ bộ, ông tưởng tội mình đang đóng phim chắc?

Vẫn ì ằm phía trước, vẫn sục sôi rực lửa ngoài kia, ở phía sau này, tôi như thằng mù... nghe gió kiểm, có gì đâu mà nóng nảy, lát nữa thôi, chỉ một lát nữa thôi là sẽ được hân hạnh quăng thẳng vào lỗ lửa đỏ lòm thôi, ráng chờ một chút!!!!

Ngây thơ và hồn nhiên như thuở nhỏ, trèo lên cao coi múa lân, làm như đánh giấc là màn trình diễn ông địa với kỳ lân nuốt pháo từng từng xèng... !!

Lại một thằng lính chạy ngược về, hớt hơ hớt hải, hôc tốc hào hển nói không ra hơi, tôi nhào lại:

– Cái... gì?

– Chuẩn úy... ông... ông Phước 36 ổng...

– Ổng ra sao? ĐM mày cà lăm nóng ruột chết mẹ được! Tao cho mày về tổ đại Liên, thủ M60, bắn ra fan là vừa!

– Ổng ngủ hay sao đó, ngồi một đống chả nói gì, cả trung đội nằm im chờ lệnh mà ổng tỉnh bơ, ngồi bó gối ngủ, tỉnh bơ, tui tui chờ thấy mẹ không thấy ổng nhúc nhích, lệnh lạc gì hết, nên Trung sĩ DUY, trung đội phó kêu tôi về xin chỉ thị...

Tôi linh tính có chuyện gì kỳ cục, quên cả mệnh lệnh phải nằm tại chỗ, quên cả thằng lính theo dõi mình, túm cổ lôi xềnh xệch thằng lính mới chạy về:

– Đâu, đâu, ổng ở đâu? Mày dẫn đường cho tao mau lên.

Chạy một hồi lên phía trước, gặp lổn nhổn mấy thằng lính núp sau gốc cây, tôi mặc kệ lao về trước... thằng lính kéo lưng làm tôi mất thăng bằng, chúi nhủi vào một gốc cây khác:

– Đó, đó, ổng kia kìa Chuẩn úy, đang ngồi kia kìa!!

Thấy 36, vàng, Đích Thân Phước đang ngồi bó gối gục đầu trên cánh tay... mà ngủ, y hệt như hồi ở quân trường ngoài bãi tập, ngồi ngủ gục ngon lành ...

Tôi trườn lên dè dặt từng cen ti met... một tràng đạn xé không gian, cày đất bụi tung tóe trước mặt, và bên hông, hú hồn hú vía, đạn né người hay người né đạn? Viên đạn không có mắt hay tôi... né tránh giở Bò tới gần ,0,năm m, rồi 1m, lấy tay chụm miệng tôi la:

– 36, 36... Phước, Phước...

Thằng... con... bà, huynh trưởng Phước vẫn im ru, không thềm trả lời, không thềm quay lại, thằng... cà chớn...

Tôi bò lại gần hơn nữa, lấy tay đặt trên vai lay nó... Tám bản đồ rơi ra trên tay, Phước nghiêng người đổ xống xoài trên mặt đất, mắt vẫn mở, miệng mím chặt, nhìn vào cỏi xa xôi...

Tôi quì gối, lay lay mãi miệng gọi tên nó liên hồi, thấy vô ích, tôi xốc nách tì người, kéo nó về phía sau... Bàn tay nhom nhóp nhầy nhụa, tôi chùi vệt vào ống quần, rồi đưa lên xem... máu... lại máu...

Nó trúng một viên đạn trở từ hông sườn phải lên tới bả vai, chết tự lúc nào...

PHẦN III. ĐÍCH THÂN 27 LẦM NẠN

Cái áo giáp vô dụng, chỉ có tác dụng cản mảnh pháo, chứ đạn bắn thẳng, trực xạ là... xuyên tuốt luốt, vả lại, viên đạn xeo xéo, lựa cái chỗ mà 2 mảnh giáp được nối với nhau bằng một lớp vải nylon mà chui mọt nó vào...

Tôi vuốt mắt nó, miệng làu bàu chửi đồng:

– Mẹ bà mày, xúi quẩy, nói toàn chuyện xui tận mạng, chưa gì đã trần trối, con... c gì, ra trận còn bày đặt dở bản đồ ra xem như là ngồi nhà đọc báo... chết đéo gì mà chồm hồm như ngồi... gãi háng, ĐM mày, ĐM mày Phước..

Nước mắt tôi nhỏ dài trên gương mặt buồn xo của nó, bàn tay mum múp, mượt mà như con gái của nó buông xuôi, không biết có bao giờ bàn tay này được một lần vuốt dài trên một mái tóc thề, có bao giờ nó được vôn về những chiếc lá... điêu bông trong quần phụ nữ, có bao giờ nó ve vuốt trên bầu ngực căng tròn sức sống của đàn bà? ... Hết rồi, không còn nữa... trực thăng đã chở mày về sơn màu tang trắng, đất trời đã đảo lộn tiễn đưa một linh hồn... vĩnh biệt mày, thằng con.. c Đích Thân 36 của đại đội 31, Tiểu đoàn ba Nhảy Dù... Vĩnh... biệt... mày... !!!

Bài điệu văn của tôi có hay, có dài cách mấy cũng đếch làm nó sống lại được, chỉ làm lòng mình chùng xuống, chỉ làm hồn mình thêm băng khuâng...

Tôi thần thờ lê bước về tuyến mà hồn rỗng tuếch, chơi vơi...

Thằng máy khều khều, đưa ống liên hợp, tôi ngạc nhiên, làm đếch gì có lính, làm đếch gì cầm quân mà có ai gọi?

– 09 gọi ông nè Chuẩn úy

– 27 Alpha tôi nghe...

Một tràng những tiếng không hay ho gì được xổ tràn lan trên máy, xối xả, tràn lan và tới tấp:

– Đù mẹ anh nghe, ai cho anh rời bỏ tuyến, ĐM ai cho anh lên trên đó, ai cho anh... ????

Ôi thôi cả một đồng tiếng nước ngoài, tiếng Đức, tiếng Đan Mạch, cả những con chim bồ câu (bú... c) được thả ra, bay vô tội vạ trong không gian...

– ĐM, tôi cho anh ký củ về cái tội không tuân lệnh thượng cấp.

Tôi nóng máu:

– Ê, xin lỗi ông nghe, chị Hai tôi còn đáng tuổi má của ông, ông không có chửi nghe. ĐM ông, có ngon thì lên trên này coi thằng 36 chết, ĐM rúc dưới hầm, la lối mà chỉ huy... như cái con.. c tôi nè, củ gì thì củ, có cái củ... c tôi nè lấy không?

Tôi quăng ống liên hợp cái cạch, thằng máy trở mắt chết trân, cả bầu lính nhìn tôi như quái vật, áy ngại, cha c/úy sữa này ngon, dám chửi lộn tay đôi với 09 !... Từ đó, cha nội Tường ghim , chuyên nhè tôi vào những chỗ sinh tử nhất, gian lao nhất và đi tôi đi xa đại đội nhất...

Chiều hôm đó rút quân, tôi về lục ba-lô thằng Phước, lấy ra bọc nylon cho vào ba-lô mình, để thực hiện di ngôn của nó, lòng nao nao buồn, chiếc áo len sặc sỡ, chắc của má nó đan, còn thơm phức, quyển sổ nhật ký còn dang dở, mẹ thằng này, ra trận còn nhật với ký! ký thế đếch nào, lại nhè sổ của Diêm Vương mà múa bút! một bộ đồ trận, vài đôi vớ, ngoài ra không còn gì, tôi đóng nắp, trả tất cả về đại đội. Cả gia tài một đời người của thằng lính trận, thật nhẹ hẫng, thật buồn tênh...

Thằng bảo đệ tử pha cà phê... bếp lửa là một trái lựu đạn được bỏ chốt, tiếng lửa khè nghe phát khiếp, thằng lính hơ ca bi đông vài phút thì nước sôi, đổ vào chiếc vớ đựng cà phê còn bao nhiêu, đổ vào bịch gạo xấy rồi lại cặm cùi âm thầm nấu ca nước khác trên cùng trái lựu đạn đang xì lửa...

Nó nói:

– Mẹ bà nó, không hiểu vc chơi loại vũ khí gì lạ lắm, bắn không có tiếng động như M-79, nổ như tạc đạn, mà chuyên môn nhảy trên đầu mà nổ, chắc chắn không phải B-40, vì tầm sát hại không ghê ghớm bằng, vả lại B-40 đéch gì mà nhiều thế, cứ vãi ra đều đều, mẹ từ lúc đưng tới giờ, nghe AK rất ít, chỉ toàn là RPD trung liên nôi, và loại vũ khí này không à!! Không biết ngày mai có nhích lên được chút nào không, chứ hôm nay thì kẹt cứng!!! Ngày mai, Trung sĩ Duy cầm quân bên cánh Tr/đ ba, mắc công tao, thế nào ổng (09) cũng kêu tao coi cả hai Trung đội, chắc là mày chưa được coi trung đội 3 của nó đâu ! (Thiếu úy 36 PHƯỚC đã đi phép Sài Gòn trong gổ quan tài !), đêm nay mày ngủ hằm của tao...

Đã quá, lần đầu tiên trong đời quân ngũ, tôi thẳng cẳng đánh một giấc dài, không phải gác, không phải có trách nhiệm gì lôi thôi, ngủ êm đềm, ngủ có người canh cho mình như một ông tướng! ... Ngủ ngon lành, ngủ hồn nhiên không mộng mị, tạm quên đi khói lửa của trần gian... Mở mắt ra, trời còn sẫm tối, nhìn đồng hồ 6. 30 sáng, Thằng đi đâu đó, kiểm soát tuyến, thằng máy hỏi tôi muốn uống cà phê, nó pha cho tôi và Thằng chung một ca bi đông nóng hổi... Khi Thằng trở về, tôi đang ngồi co ro, bó gối trước miệng hằm đang phì phò điều thuốc lá đầu ngày, nó nhìn tôi, ái ngại rồi nói:

– Mày có chuyện rồi đó Dương, lên TOC (hầm chỉ huy) đại đội trình diện đi, ông Tường kêu mày lên trình diện đó! chắc là cái vụ mày dám chửi, cự nự ổng đó, thì cứ nhịn đi cho rồi, tránh voi đâu xấu mặt nào đâu ! Mà tổ mày con làm an pha mà đã thế này, khó ngóc đầu lên được lắm đó !

Tôi ngao ngán. mừng tượng ngay cuộc đối thoại hôm qua trên máy, chép miệng thở dài:

– Mẹ nó ra sao thì ra, chốn này là cuối tầng địa ngục rồi, còn cái lỗ chó nào mà chui nữa...

Khoác dây ba chạc, cầm vội cây súng, đi về hầm chỉ huy, sẵn sàng ký dăm ba củ đầu đời... Nhưng bất ngờ đã đến với tôi...

Tiếng rít của đạn pháo nổ ầm gần phòng tuyến, tôi chao người, không phải là lúc nghĩ tới củ với kiếc gì nữa, vấn đề là phải làm sao phóng lên cái hầm của đoạn giao thông hào đầu tiên, nối liền với tuyến đầu xuất phát, mọi dây thần kinh đều căng thẳng, mọi cơ bắp đều sẵn sàng để nhào tới, nằm xuống, rồi lại nhồm dậy mà đi tiếp cho trọn quãng đường trần...

Cuối cùng, cũng lên được tới nơi, tôi chui vào hầm, chào rồi đứng trân người đợi chờ giờ phán xét...

– Anh chuẩn bị, hôm nay anh đi tapis, thay cho hùng 18, nó bị thương rồi, anh coi tạm Trung đội một của 18, danh hiệu đài là Bắc Băng Dương, âm thoại viên là thằng ĐẦY, từ giờ trở đi, tôi gọi anh là 18 Alpha, đây bản đồ, trên đó tôi đã đánh dấu vị trí phòng tuyến mình, anh có thấy cái chữ thập ở đây không? Nó là vị trí chuẩn, từ đó anh gọi về, hay báo cáo vị trí thì cứ từ đó mà cho tọa độ, chứ không như bài bản của quân trường, còn gì thắc mắc không? trung đội 3 không còn 36, lính tráng cũng bị tổn hại, mất tinh thần, cho nên, tôi tạm đưa 18 qua coi bên đó, trung đội 1 của hùng là trung đội cứng cáp nhất của đại đội, tụi nó có nền nếp do Hùng rèn luyện rồi, nên qua đó, anh cũng đỡ vất vả, trung sĩ nhất LUU khá cứng cựa, có thể giúp đỡ anh được nhiều, thôi chúc may mắn

Cứ tưởng là sẽ ăn bờ câu ai dè Hùng 18 đã đỡ đòn cho tôi, bằng chính những giọt máu của nó, chuyện được xòe ra cái giấy ký vài ba củ chỉ là do tôi tưởng tượng, tôi thở phào, muốn chuồn cho lẹ khỏi vị trí không chút nào thoải mái này, nên trả lời như máy:

– Dạ không, Đích Thân...

– Thôi, anh ra chuẩn bị con cái, rẽ bên phải, Trung sĩ HẠNH sẽ đón anh, tụi nó chắc cũng sẵn sàng rồi, năm phút nữa sẽ xuất phát...

Xốc lại dây ba chạc, kéo nón sắt sụp xuống, tôi bước ra khỏi hầm, lòng thơ thối, lằng lằng...

– Đi chưa Chuẩn úy? Con cái xong xuôi hết rồi... Trung sĩ Lưu nói.

Tôi chợt thấy Hùng 18, đứng trước cửa hầm trong giao thông hào cách TOC (ti ô xi) đại đội 20 thước, cánh tay phải bông băng trắng xóa, 1 mảnh vải trắng thông qua cổ tay rồi vòng lên cổ,, nó cười cười :

- Tao tính dẫn anh em đi tắm, nhưng ông Tường09 thấy bắp tay tao chảy máu, ướt hết cả tay áo, nên ổng gọi y tá băng bó cho tao, rồi cấp tóc gọi mày, chứ tao cũng bị nhẹ thôi, không có gì đáng ngại .

- Đm , bị thương mà còn đòi lên trên đó, tay phải như vậy rồi, cầm súng đểch gì được mà đòi bóp cò, bóp vú còn không được nữa là

- Ấy,Đm, “dậy” chứ, mày móc dế mày ra, coi tao cho nó Thọt lên cổ họng mày rồi biết, tay trái tao còn ngon lành, chọi lựu đạn còn được mà mày

Tôi khoác tay:

- Thôi đi cha nội, rồi cái tay nào móc vô khoen, rút chốt cho lựu đạn nổ đây mày?, Thôi, ở lại nhà đi, tao đem lính của mày, đi tapis với thằng 27 Thắng đây, chần chờ, lằng chằng, ông Thường lại cho ăn bồ câu điếc lỗ nhĩ bây giờ !

– Đi! ... tôi hô to, rồi băng mình xuống triền dốc, lính trung đội 1 vội vã phóng theo

Pháo của địch đã im, không gian lặng như tờ, chỉ còn nghe những tiếng lạch cạch của thép súng va chạm vào dây ba chạc, những bóng người lúp xúp, rồi phóng vọt vào đoạn giao thông hào của tuyến xuất phát, nơi Trung

đội hai của Thắng đang chờ... Thắng ngoắc tôi lại, giở bản đồ rồi móc bản đồ ,chỉ ra ngoài tuyến

- Ê, tao tưởng là mày ăn bồ câu trên đó chứ, sao bây giờ lại trở về với đám lính tráng của thằng 18 Hùng vậy, nó đâu rồi?
- Trái lại nữa là khác, bây giờ, tôi chịu trách nhiệm trung đội nó, nhưng cũng còn là Anpha,Hùng bị thương, tạm thời chấn chỉnh trung đội 3!
- Vậy nữa, thôi lại đây, tao với mày phối hợp, Chỗ này là vị trí mình đang đứng, hôm qua chạm địch ở chỗ này, bây giờ mình chia làm hai cánh, sau khi rời khỏi đây tao bên trái, chính diện, mày bên đó, nhớ giữ liên lạc thường xuyên...

hai trung đội chia thành nhiều tổ, tiến quân theo thế chân vạc, nhóm này ổn định vị trí thì khoác tay, gờm súng cho nhóm khác lên, cứ thế chúng tôi lần lượt, thằng này lên, tìm chỗ núp, rồi lại chờ thằng khác lên, máy truyền tin được chuyển qua nấc "squelch", lâu lâu lại xè xè lên một tiếng...

Ầm... ầm, chóc... chóc... chóc... Ầm... ầm...

Đạn bay tua tủa, bất chợt xé toang không gian, tiếng nổ chụp trên đầu, nhá lửa như khi trông pháo bông đốt, mẹ bà, đạn đích gì mà nổ dữ dằn thế? Lại còn nhá lửa, như những con mắt của một quái thú đỏ lòm, dữ tợn..

– Địa Trung Hải đây Thái Bình, tụi tui đụng rồi, hỏa lực địch đang dữ dội chụp trên đầu tui nghe rõ, trả lời, chưa thấy bóng dáng địch đâu hết...

– 27 đây 09 có sao không? 18 Alpha đâu, nghe rõ, trả lời.

– Tôi đây, 18 Alpha đây, tụi tui bên triền dốc này, chỉ nghe đạn xẹt trên đầu, lâu lâu mới có đạn nổ trên cao, con cái đều bình yên...

– Thái Bình nằm im, lo bố trí con cái, Bắc Băng Dương, Dương nương thế, tiến lên trên, nghe rõ, trả lời...

– Rõ, tôi đang cho tụi nó lên Đích Thân... nhưng, dốc bên tôi khá đứng , tôi trả lời.

Những toán quân nhích lần, nhích lần lên, tôi vọt theo toán thứ hai, đạn vẫn nổ ì ầm bên cánh trái của Thắng, càng lúc càng dữ dội, lính Trung đội hai chia súng, bắn tràn về phía trước, không nhúc nhích được nửa bước, không ngóc đầu lên quan sát được chút nào, thỉnh thoảng nghe tiếng nổ ầm của lựu đạn mà lính của Thắng tung ra... Bên phải, cánh quân của tôi vẫn trườn lên, trườn lên, miệng ngậm tăm, im thinh thích...

Tiếng nổ, và đạn vẫn tới tấp nổ giòn, dường như kèm vào đó, có tiếng ào ào của súng cộng đồng trung Liên RPD !!!

– 09 đây 27, tôi bị hai con rồi, nhẹ thôi, vẫn không ngóc đầu lên nổi, Đích Thân gọi 18 Alpha giải tỏa áp lực cho tôi, sao tôi nghe bên nó im re, không một tiếng nổ gì...

– 18 Alpha đây 27, mày ở đâu? Kẹp qua mau, chịu bót đòn cho tao, nổ súng ào ạt để làm giảm áp lực bên tao, nghe rõ, trả lời...

Thắng Đầy mang máy còn nằm lại phía sau với ông Lưu ,Trung đội Phó, chạy tràn lên, đưa ống liên hợp cho tôi

– 18 Alpha tôi nghe, tôi đang nằm ngang với 27 đây Đích Thân..

– ĐM anh nghe, nãy giờ tôi chỉ nghe 27 trên này, bên nó đùng nặng anh có nghe không? Sao không nhúc nhích gì hết vậy, ĐM anh nghe, muốn chém về phải không? Tôi cho súng cối dập chết mẹ anh bây giờ. 27 Thắng, đây 09, anh cho tôi tọa độ, tôi sẽ cho cối dập mục tiêu, nghe rõ, trả lời...

Thắng cho tọa độ, tôi bắt đầu nghe tiếng départ của súng cối cộc... cộc... cộc sau lưng

– 18 Alpha đây 27, mày cho thằng lính nào đó cho tao dấu hiệu xác định vị trí của mày, ĐM mày đâu, sao không thấy bóng dáng gì hết... ĐM mày...

Thắng bắt đầu mất bình tĩnh, văng tục chửi tôi tới bời cành lá , lão Tường cũng hòa theo, xỉ vả hò hét om xòm trên máy như gái đĩ già mồm, thằng Đầy, mang máy nhả mặt nhả mày, vò đầu bứt tóc, chỉ chực lăm le xáp gần,

quăng ống liên hợp cho tôi, mỗi lần thấy nó nhổm lên, chạy về phía trước, là tôi lại xua cho mấy thằng khinh binh lủi lên các bụi rậm trước mặt, rồi bò theo...

– Đích Thân, Đích Thân

Nó quơ quơ ống liên hợp về phía tôi, nhăn nhó một cách thảm hại tội nghiệp, tôi đành phải bò về phía nó, tai vẫn nghe đạn reo, tiếng nổ ì ầm liên tục xeo xéo ở phía trước, bên trái và nhất là phía sau chỗ trung đội Thắng nằm chịu trận...

– 09 gọi ông này giờ, ông chửi nhức cái đầu, ông làm ơn đi gần tôi một chút để còn nghe máy, tui chịu hết muốn nổi...

Cầm ống liên hợp, tôi thì thảo trong máy:

– 18 Alpha đây, tôi nghe 09...

Ầm, ầm... ầm tiếng bích kích pháo 60 ly bắt đầu rơi xuống sau những tiếng xẹt xẹt, xì xì rồi nổ đùng phía trước, mẹ nó, ghê quá, nổ thì nổ đại một cái đùng đi, đàng này còn xẹt xẹt, đe dọa một lúc ngay trên đầu rồi mới... ầm cho một phát, ghê thấy mẹ!!

Lúc nào cũng thấy nó như đang nhè đỉnh đầu mình mà bửa xuống...

– ĐM mày 18 alpha, sao 27 gọi, mày không trả lời???

Lão Tường đã đổi giọng, trong giọng nói có hằn học và câu kính pha lẫn một chút căm hờn, không biết sao, tôi không thấy cách cầm quân này có chút gì đởm lược, có chút gì bình tĩnh, có chút gì khuyến khích hay khích lệ của một người đàn anh khi đàn em đang đối đầu với địch, với hỏa lực nặng nề đang ép xuống, với đạn reo, bom rơi, nó làm cho thằng trực tiếp địa đầu thêm rối trí, thêm căng thẳng thần kinh, thêm quyết đoán một cách vội vàng, nhiều khi sai lầm tai hại đưa cả một đoàn quân, hay cả một đạo quân xuống hố thảm diệt vong...

– Tôi đang ở phía trước, điều động mấy đứa con đánh bọc sườn, vị trí của tôi không thuận lợi lắm, dốc thẳng, cây cối rậm rạp, tiến lên hơi khó...

– 18 Alpha đây 27, tao không thấy mày đâu hết, mấy thằng con tao nói mày đang ở phía sau... Đích Thân, đừng nghe nó, nó... chém vè, ĐM mày Dương, ĐM mày 18 Alpha!

– ĐM mày 18 Alpha, tôi ra lệnh cho anh phải làm sao giải tỏa áp lực cho thằng 27, cho con cái lên cho mau, ngang với thằng 27 rồi yểm trợ cho nhau, nghe rõ, trả lời...

Tôi bắt đầu nóng mặt... vị trí tôi đang nằm thực ra đã bứt khá xa trung đội Thăng, dưới chân là dốc, khá thẳng đứng, sơ xẩy trượt chân, là lăn cù gần như là xuống vực, súng thì quàng vai, 2 tay phải bám vào dây leo chẳng chặt mà đu, mà trườn về phía trước đầy chông gai, lấy cái gì mà "đi độp"... cái nóng mặt thứ hai là cả hai tên đàn anh đều cho là tôi... chết nhất, trốn chui trốn nhủi ở phía sau, không dám lên, cái nóng mặt thứ ba là luôn cả thằng máy, đều lên án tôi không chịu cầm ống liên hợp mà nghe, mà điều động binh sĩ... 3 cái nóng bốc lên trên đầu loang quanh trong nón sắt, làm cho tôi muốn nổ tung cái đầu.

Thực sự, tôi áp dụng bài học thứ nhất đã được dặn dò của Đích Thân Nguyễn Khoa. Phúc, trước khi tăng cường lên chiến trường:

– Mày có nấu tiêu tùng cả đám, cả thầy lẫn trò, rồi làm tanh bành phòng tuyến cả trung đội, thì cứ cho thằng máy bám sát, mẹ nó địch chỉ nhắm vào chỗ nào có cần antenna quơ quơ, là nó sẵn sàng tọng cả chùm, thậm chí cả mưa B-40 vào đó, liệu mà hai thầy trò mày phải tránh xa nhau, lỡ thằng máy đi đái thì còn thằng chỉ huy kéo con cái về, lỡ thằng chỉ huy xum bà chè thì thằng máy còn liên lạc được với cấp trên, dẫn dắt hay đem quân lên cứu, chứ tụi mày chụm lại với nhau, chết một chùm, lính sẽ bỏ chạy tan tác tức thì vì rắn đã mất đầu... Vả lại tao biết lão Tường này, mày cứ nghe máy hoài, thế nào cũng ăn chửi văng tí mẹt, hấn sẽ thúc dít mày,

khích tướng mà cho mà nóng đít, quên cả nguy hiểm và thực tế chiến trường mà thúc quân lên là đời mà tàn trong ngõ hẹp, càng ít cầm ống liên hợp chừng nào, càng tốt chừng nấy, càng bình tĩnh và khôn ngoan chừng nấy, có cái gì quan trọng lắm, cực kỳ quan trọng thì mới bốc máy, còn không mày lắm lời, mày hết báo cáo tới nhận lệnh, mày càng báo cho địch chỗ thầy trò mày đang muốn tự sát bằng B-40, phải khôn mới được...

Đít thì chưa nóng, nhưng đầu thì như có lửa đang. phùng phùng trong đó !

Đạn và tiếng rít của súng cối rót ra từ đại đội có vẻ như đang tiến gần lại vị trí chúng tôi đang nằm, mẹ nó có quả rơi xuống vực, nghe cái xè ngang mặt rồi nổ toang phía dưới, cộng hưởng với vách sườn núi dốc bên phải tạo thành âm thanh tăng trưởng gấp hai, ba lần, làm lòng bùng lỗ tai... tôi chụp máy gào lên:

– 09 đây 18 Alpha, ông cho súng cối bắn xa ra... 27 đây 18 Alpha, điều chỉnh xa ra, không thôi rót vào đầu tôi, nghe rõ, trả lời...

Lão Tường không trả lời, Thắng cũng im re, ngằm đồng lõa trừng trị tôi bằng cái chết vì chính hỏa lực phe mình, tình thế gay go, nguy ngập, cần tôi phải có quyết định cấp tốc để cứu nguy cho chính bản thân mình cũng như cho những thằng lính thuộc cấp...

Tôi thúc tổ khinh binh hướng về trước cho mau, ngoắc tay làm hiệu cho trung đội tạo thành đội hình hàng dọc, rồi bất ngờ, tạt ngang về bên trái, căng hàng ngang, chuẩn bị xông tràn lên, đằng nào cũng chết, chết đảng hoàng vì đạn địch găm vào người, xé toang gbuồng phổi, hay phạt văng cha nó chỗ đội nón, còn hơn là tức tưởi, kinh hoàng, ầm ách nằm im chờ tử thần cười khăng khắc xòe lưỡi hái, sót dần từng thằng một...

Tôi chợt thoáng nhớ về quá khứ, lúc còn học ở trường dòng Lasan, mỗi sáng chủ nhật, các sư huynh thường cho chơi một trò chơi tập thể "Citadelle" hay còn gọi là trò chơi cướp cờ... Bọn. Tôi, Thảo, Cảnh, Thu, Lịch,

Công vv được chia thành hai nhóm, mỗi nhóm khoảng ba, bốn chục thằng; để phân biệt, có bốn màu khăn: vàng, xanh, nâu, đỏ; màu vàng thì khắc màu nâu, nâu khắc xanh, xanh khắc đỏ, đỏ khắc vàng...

Thằng nào đeo màu khăn gì, chạm được vào đối thủ thì bắt được thằng đó làm tù binh, bắt mang về giam gần trại của mình, làm sao mà tấn công được vào thành trì đối phương, cướp cây cờ của đối phương, mang về tới thành trì mình được thì chiến thắng.

Thành trì (citadelle) có hai cửa, một bên là cửa tù lọt được vào thì có quyền cứu một thằng phe ta đang bị nhốt; còn một cửa trong đó là cây cờ của đối phương cần phải được cướp về... hai bên dàn trận đối diện nhau cứ hai thằng là một cặp, đối diện thủ thế, thằng nào nhanh nhẹn, vô được màu khăn mình khắc chế, là thằng bạn mình sẽ rượt thằng kia chạy vắt khói, tạo một lỗ thủng cho đại quân ào ạt tấn công...

Tôi khi thì cùng với Cảnh, Lịch đối đầu với bên kia là Thảo, Thu, Công... và là một tay chơi có hạng thường làm thủ lĩnh, cùng một số thằng bọc bên hông, đánh tạt sườn cánh quân địch, rồi thừa thắng xông vào cướp thành trì, bên kia cũng đâu có kém, tụi nó cũng có một số thằng cảm tử quân, cũng chuyên môn đánh bọc hông, và thế là hai cánh quân chạm trán nhau, thường đối thủ nặng ký của tôi là thằng Thảo và thằng Cảnh...

Trò chơi phảng phất mùi chiến chinh này, không gây đổ máu, nhưng cũng có nhiều đam mê, hứng thú, tụi tui chơi với nhau suốt cả mấy năm trời, cũng reo hò inh ỏi, cũng buồn xò khi mất cờ.... cũng đã dẫn dắt tôi vào chiến tranh, ghi lên tâm trí tôi cách đối đầu với phe địch ở hiện tại.

Đang dẫn một trung đội, với vũ khí giết chết người thật sự, cũng tìm cách đoạt được thành trì đối phương, cũng làm sao để thắng được đối thủ khác màu cờ, khác lý tưởng... chỉ có điều khác nhau tính khốc liệt và tàn nhẫn, anh không chết, tôi chết... và ngược lại! Chết quay cu lơ, chết thẳng cẳng,

chết khốc liệt... phải làm sao xông lên thật nhanh, thật tàn bạo mới có hy vọng chiến thắng, đúng ra là còn hi vọng sống sót trở về...

Thằng khinh binh phía trước đưa tay làm hiệu, chỉ về phía trước, tôi trườn lên bò về phía nó hỏi:

– Có cái gì?

Nó làm hiệu:

– Có địch...

Vừa ngay lúc đó một quả súng cối nổ sau lưng tôi, ba thằng tổ đại liên bật ngửa, đồng thời địch cũng phát hiện có tụi tôi, chúng dồn hỏa lực tập trung về bên hông, nghe rõ tiếng thằng chỉ huy đang điều động, lập tức những tiếng nổ ập lên đầu ầm... ầm... ầm...

Tôi móc trái lựu đạn, làm hiệu cho tất cả làm theo, chỉ về phía trước, ra hiệu bằng bàn tay bằng ba ngón dư dứ, rồi bắt đầu thả từng ngón tay... 1... 2... ba!

Tôi tung quả lựu đạn về trước, tụi lính nhất tề làm theo...

Một loạt tiếng nổ bùng... bùng reo lên cùng một lúc, tôi tiếp tục lấy trái lựu đạn khác, rút chốt an toàn rồi cả trung đội lại cùng ném... không còn nghe phản ứng địch nữa! Nhưng... lại nghe tiếng súng cối rớt lên đầu, ngay chóc giữa trung đội, không được rồi! phải thoát khỏi chồ này ngay mới được, tôi quơ súng ,khoác tay, miệng gào to:

– XUNG PHONG... XUNG PHONG...

Rồi vọt về phía trước, lính hô vang rồi nhào theo ...

Điều sai lầm chết người và ngu ngốc nhất của tôi là xông lên mà không có định điểm đến, XUNG PHONG mà chưa biết mục tiêu ở đâu, quả tình đạn súng cối 60 của lão Tường truy rất quá, tôi chỉ biết làm sao thoát được điểm bắn này, gọi điều chỉnh thì không được, biết làm sao hơn, phải lao về

trước để tìm cái sống trong cõi chết, may ra tìm được một hốc đá, hay một gốc cây cùng lắm là một cái hố đủ để che chắn đỉnh đầu!!! Thoáng trông thấy một bờ đất trước mặt, tôi phóng người tới như một vận động viên nhảy xa... Bịch, chột nghe rất xót ở đùi trái, và dưới chân đau nhói sau cú nhảy, chưa kịp định thần, tôi vội vàng nhìn sang hai bên để tìm những thằng lính và yên tâm khi thấy tụi nó cũng tìm được chỗ nấp, nhưng sao lạ quá cà? thằng nào vừa nhào lên là mất hút, không còn thấy tăm hơi... đạn cối cũng vơi dần rồi dứt hẳn... nhìn xuống chân, con bà nó một cành cây đã xé rách một khoảng quần sau bắp vế, lật bàn chân thì một mảnh kim khí cỡ một gang tay đang cắm chặt vào đôi botte de saut...

Mẹ kiếp, bị thương đéch gì mà bị đạn AK chệ, nhắm ngay cái mảnh pháo to tổ bố mà nhảy ngay vào, thiệt là... cà chớn!

Tôi suýt xoa cắn răng rút mảnh pháo ra, quăng đi... xem nào, lại còn cái quần rách nữa, không lẽ lại khai là bị địch đánh cho rách cả quần?

Tôi nhồm người dậy, định quan sát một vòng, cảm giác đau nhói ở gan bàn chân cho biết không ổn... nhưng kia, lạ quá, một cọng dây cao su treo lòng thòng trước mặt, đầu kia, cột chặt vào một chằng ba... tôi vớ tay, giật cành cây ra xem, đúng là một cái "giàng ná" nhưng bự hơn của con nít giắt cặp quần đi bắn chim sẻ mà thuở nào khi còn bé, mình hay trốn học đi rình mò, bắn trộm những trái xoài, trái vú sữa, hay những con chim vô tình lọt vào cặp mắt những thằng oắt con tinh nghịch... chân dưới được găm xuống đất, và bên cạnh còn trái lựu đạn chưa rút chốt...

Tôi chột hiểu... con bà nó, cái vũ khí bí mật, hủy diệt hàng loạt, mà thằng Thắng nói, nó lạ lùng, không gây tiếng động, mà chỉ nhảy trên đầu, tóe lửa, tóe khói là đây, nổ cả chùm, nổ điếc tai, nổ kinh hoàng là đây... Địch cho nguyên chùm vào giàng ná, căng hai sợi cao su, rồi nhắm vào vào mấy con ó mắc lưới (huy hiệu nhảy dù, con ó bay ngang cánh dù) tụi mình, mà rải... con cháu bác Hồ tài tình thiệt! chất liệu sẵn có là quai dép râu cắt từ những

vỏ xe, chặt một cái chẳng ba nào đó trong bụi rậm, họ chế tạo ra vũ khí thời trung cổ, chơi chọi với chiến tranh thời hiện đại... Hèn chi, họ dám bảo họ là đỉnh cao trí tuệ loài người có khác!!!! Mà thiệt, nó bắn xa hơn, chính xác hơn, liên tục hơn, lại không lộ mục tiêu... đáng phục, chứ không giỡn...

Định thần một hồi, tôi phát giác ra, chỗ mình vừa phi thân vào là một khoảng giao thông hào, được ngụy trang rất khéo, cành lá phủ bên trên, che lấp hoàn toàn những đất cát được đào lên để che bờ, nay xơ xác, trơ lòi ra màu đất đỏ... Vội vàng, hờm súng, tôi bắt đầu biết mình đã lọt vào chiến hào địch, lại một hiểm nguy bất ngờ ập đến, mẹ bà vậy là phải cận chiến tới nơi, lựu đạn thì không chơi được, vì chơi ngon, thì có nước banh xác!

Chỉ còn có nước căng mắt, căng mũi ra, gập cái gì nhúc nhích là phải lập tức bóp cò, nếu không thì đi thăm ông bà ông vải sớm!! Nhích dần từng bước, khắp khiêng với cái chân đau, tôi lần theo địa đạo.. Chợt nghe tiếng động phía trước mặt, tôi hụp xuống, chĩa nòng súng, ngón tay đặt vào cò, sẵn sàng nhả đạn...

– Đù mẹ, lựu đạn cây AK rồi!

– Ah, tao được bịch lựu đạn nữa! chắc ăn, có thêm đồ chơi!

Giọng miền Nam, làm tôi thở phào, địch thì làm gì có “Đù” mà chỉ có “Địt”, vả lại, làm sao không phân biệt được âm thanh nheo nhéo của quê hương hát cô đầu và giọng hò ca dao, hay vọng cổ mượt mà tình tự được

Tôi la lớn để tụi nó khỏi ló đầu ra, bóp cò bậy:

– Thằng nào bên đó? Tao 18 Alpha đây...

– Đích Thân, ông qua đây coi nè

Tôi nhảy lên, lần về chỗ thằng lính, nó nghiêng đầu nhìn tôi : – Ông bị thương hả? Sao đi cà nhắc vậy?

Không lẽ khai là mình... bị rách quần, và bị thương vì nhảy vào lỗ chân trâu, tôi bùm bùm miếng vải quần bị rách, rồi nói:

– Không, lúc này nhảy xuống, lọt vô cái hố, tao hơi bị ê giò

Thằng lính trở vào một xác chết, nằm úp mặt, tay chân sòng xoài:

– Thằng này chắc là thằng sĩ quan, không thấy có cây AK nào bên cạnh nó, Đích Thân, để em lục túi nó xem sao.

Cúi xuống, nó mở túi của tử thi, từ nắp áo, rơi ra hai mảnh lon màu đỏ, có hai sao và một vạch...

– Đù mẹ, mình bắn chết tươi thằng Thiếu tướng của nó rồi Đích Thân!!!
Tướng con c... gì mà mò ra tới tận đây? “vô lý”!!

Thực ra, đó chỉ là 1 trung.Úy, chức vụ chắc là đại đội trưởng ! Như vậy, là tụi tôi đã thanh toán được 1 chốt cấp đại đội của địch !

Nó lật ngang xác chết, úp dưới lồng ngực là một cây súng lục...

Tôi nói:

– Đưa tôi, rồi không chờ thằng lính có ý kiến, tôi giật lấy, nhét vội vào túi quần, phen này, vớ được của quý, sức mấy mà thêm báo cáo đại đội, nộp cho lão Tường,.. đem về Sài Gòn, vừa có đồ nghề thủ thân, vừa có đồ khoe mẽ với bạn bè, với... gái.

Vì với tay lấy cây súng, tôi quên là mình phải bùm quần, thằng lính chợt thấy khoảng thịt phơi bày của tôi, nó la lớn, giọng hốt hoảng:

– Ông bị thương rồi, Đích Thân, máu chảy kìa!

Nhìn xuống, thấy đỏ lôm một khoảng thịt, nhưng tôi biết, mình chỉ bị cành cây quệt, cho nên tỉnh bơ:

– Ăn nhằm gì! Có chút xiu à, làm đếch gì mà mày quỳnh lên vậy?

– Đích Thân! Ông qua đây... Lại một giọng nói khác ở một góc khác gọi .

Tôi quay qua, nhác thấy một đồng sắt cong queo, nhẵn nhúm đen thùi đang chống vó trên miệng giao thông hào, dây đạn còn lòng thông, lòi ra từ

hộp súng tròn vo, và biết rằng, đó chính là cây trung liên nòng RPD, đã có hơn một lần được thấy trong bài “ vũ khí khối cộng ” trong quân trường...

Đang ngất ngây từ chiến thắng bất ngờ, bỗng... Ầm, ầm, hai tiếng nổ phát ra khá gần, tôi nhào ngay người xuống, miệng hô:

– Trở về vị trí cũ ngay tụi bay...

Rồi vội vã chuồn người về chỗ sườn núi lúc ban đầu, không quên quơ tay chụp lấy cây trung liên , nó nặng và cồng kềnh chết mẹ, thôi không thềm nữa, ít ra, mình cũng đã” rờ” nó được 1 cái rồi, cái tôi cần là phía trước, có cái trườn dốc sâu thăm thẳm để ngắm người, chứ không phải cái của quý vừa nặng vừa vướng víu này...tôi lủi tới, tập kích bọc sườn đối phương, tay chụp ống liên hợp, miệng nói:

– Thái Bình đây Bắc Băng, cho tôi gặp 27...

Từ vị trí của trung đội Thắng, không nghe tiếng súng nổ nào nấy giờ, nhưng tôi biết, tụi nó đang bò lên, khai quang trước mặt bằng lựu đạn, và sẵn sàng “thịt” ngay khi thấy bóng dáng bất kỳ sinh vật nào, cho nên, không dại gì ở lại chỗ phòng tuyến địch, đã bị chùm lựu đạn đồng loạt của tụi tôi hai lần quét trơ cành lá, phơi ra cả một tuyến giao thông hào, có 1 điều phải nói, nhảy dù chúng tôi rất khoái chơi lựu đạn, nhiều lắm, đây nhóc cả ba lô,... đã vậy còn thêm cái bao cát, chứa mấy trái Beta và lựu đạn trái chanh có cái ngòi dài cỡ 1 ngón tay trở, do trung cộng chế tạo.

Và lúc này, khi biết địch đã bị triệt tiêu, tôi không cần phải im lặng nữa...

– Mày hả 18 Alpha? Cái gì nổ dữ dội phía trước nghe như B52 dội vậy? Mày đang ở đâu?

– 27 lên gặp tôi đi, tôi đang trước mặt ông đó, bên phải của cánh quân ông, coi chừng mấy thằng con đường có chơi ẩu vô tui tui nghe cha nội, xong rồi, lên lùm củi về mà xài...

một bóng người, hai bóng người thấp thoáng, thế là trung đội Thăng đã lần tới nơi...

Tôi nghe tiếng reo hò hân hoan ới ới, và những bước chân thành thịch chạy nhào vào những gốc cây...

– 18 Alpha, mày đâu? Tụi tao hốt được quá trời đồ chơi... a.. tao thấy thăng đại liên của mày rồi!!!

Lúc này, nghe ngoài rõ hơn nghe trong máy, mẹ bà thăng 27 THĂNG này, nhỏ con mà to mồm thiệt, chưa biết là phía trước còn cái địch gì chờ đợi, mà cứ oang oang như chỗ không người, thiệt hết biết!

Tôi nhô người ra khỏi chỗ núp, ngoắc tay:

– Tui đây 27...

Thăng nhào ngay lại hỏi:

– Hồi nãy tao nghe nổ rền trời, tưởng là cái gì, đang ngơ ngác, định hỏi 09 có kêu Pháo binh bắn đạn gì mà nổ dữ dẫn hàng loạt vậy, thì nghe mày kêu, tao đâu có nghĩ là mày đang ở trên này?

Mẹ cái thăng, miệng ngọt sớt như đang bán hàng, như không có chuyện gì xảy ra khi tao phải mang cả thúng. Cần xé ra mà đựng những rửa xả của nó và lão Tường...

Tôi mĩa mai :

– Tụi tui im re, chơi hai chùm chứ ai vào đây, ai mà đánh giặc lại la làng, lạy ông tôi ở bụi này bao giờ? nãy giờ, đàn anh thọt đít bằng cối 60, phải chạy qua mặt, rồi báo cáo cho đàn anh biết đó chứ! Bây giờ tính sao, chơi tiếp không? Tới luôn chứ? Địch Thân báo về đại đội chưa? Xin chỉ thị đi... Tôi ra đằng kia chờ, mà chưa, cho Địch Thân biết, tôi chỉ còn có 9 thăng, ba thăng tổ đại liên, 4 thăng khinh binh, tôi và thăng máy thôi đó nghe!!! có muốn đổi vai trò và vị thế không, cho tôi biết

một Thăng lính xen vào:

– 27, ống bị thương rồi kìa. Nó chỉ vào ống quần rách bươm và cái háng trắng phếu của tôi.

Tôi muốn... đá cho nó một cái quá, thằng tài lanh, tôi quắc mắt:

– Đm, Không có gì, chỉ xây xát xoàng, không có gì cần báo cáo hết.., mắc mớ gì mà mày soi mói cái chỗ hiểm của tao ?

Thăng quay đi, về phía thăng máy Trung đội hai xì xào gì đó một hồi lâu, tôi trở về chỗ cũ ngồi, châm điếu thuốc, thả hồn trong mây khói, tận hưởng phút giây mong manh được thoải mái trong trận chiến, để rồi sẽ phải tiếp tục lao về phía trước, đón nhận những bất trắc và hiểm nguy bất ngờ của đời lính trận, phó thác mạng sống mình cho hai chữ định mệnh, dám cười cợt trong đạn bom, dám ôm tuổi đời xòe ra, rồi nắm lại, và cũng dám chấp nhận trở về, một mai là một đồng thịt lầy nhầy, nát bét như bãứt trâu... mà không biết, có một ai đó khóe mắt ngoài bà mẹ già và vài anh chị em ruột thịt...

Chỉ để bảo vệ một đèo đất trên đỉnh cao này, một mảnh đất lạ hoắc, không phải nơi mình chôn rau cắt rốn.

Chỉ để giữ gìn, chứ không đi chiếm đoạt, hay giật giành, khoa trương cho một chủ nghĩa tuyệt vời nào hết...

Chỉ vì lời thề son sắt với non sông, với trách nhiệm của người trai trong thời ly loạn, phải rời xa trường cũ, thầy cô, để cầm súng thay cho bạn bè còn bút nghiên, còn giường êm, nệm ấm, có áo lụa lượt là phủ thân, có nhưng gấm trải đường đi tương lai, có ánh sáng chói lòa trên sự nghiệp đón chào...

Và chỉ nghĩ đến hai chữ thật cao vời, thật trang trọng, thật cao quý: TỔ QUỐC mà mình đã mang ơn, biết đâu cũng có một ngày, mình sẽ mang thân ra mà đền nợ nước, mà không cần được nhớ đến, hay đáp đền, ghi

công, chỉ là một quan tài giá lạnh, trong nghĩa trang buồn tênh, có người lính ủ dột, tiếc thương cho đồng đội ngậm ngùi, và cay đắng, đắng cay...

Một hồi, Thắng trở lại hân hoan:

– Tao báo cáo về đại đội rồi, mấy cái đồ chơi, cho mấy thằng con đem về rồi, Địch Thân tiểu đoàn phó Vân kêu tụi mình chơi tiếp, ổng khen ngợi, thưởng cho một thùng bia và củ kiệu... bây giờ cứ như cũ vậy, mày cứ chơi ngọt bên hông đi, tao chịu chính diện cho...

– Hay là mình đổi vị trí đi 27, ông dẫn quân bên này, còn tui chịu chính diện cho, để ông với 09 cứ nói là tụi chém về!!!

– Thôi mà, tao không biết mới nói vậy, chứ ai dè mày dám liều mạng bò tụt lên trên này đâu!!! Thôi, mình đi tiếp đi!!!

Nghĩ là mình đã giận lấy đàn anh bấy nhiêu cũng đủ rồi, tui quay gót trở về với trung đội, không, đúng ra là về với những thằng lính còn lại để tiến lên một đỉnh cao tám vòng cao độ, và khoảng cách chừng 200m...

Nghe Thắng điều động tổ đại liên bố trí, tổ khinh binh phát xuất, và cả hai nhóm bắt đầu tiến...

ẦM... một tiếng nổ long trời, cũng bên trung đội Thắng, bên này tui loay hoay với đám dây rừng chẳng chặt, chả bận tâm cho lắm... Tới khi, trước mặt là một trảng tranh, một giải dốc trống trơn, tui kêu thằng khinh binh dừng lại, bố trí cây đại liên M-60 bên triền dốc, rồi bò sang, quan sát tình hình bên cánh trái, chỗ trung đội Thắng đang giàn quân...

Tai nghe rõ mồn một:

– Dương ơi, tao.. bị rồi... cứu tao...

Tui nhồm người, nhồm lên cao, không nhìn thấy Thắng đâu, chỉ thấy hai thằng lính đang hờm súng về phía trước, đạn địch bắt đầu khai hỏa những tràng đạn đồngbất tận, và bên kia, tổ đại liên tui cũng bắt đầu lên tiếng giòn giã...

Mẹ nó, phải đá cho thằng này mấy cái mới được, chưa gì đã bắn om xòm, lộ cha nó vị trí rồi còn gì?

Đang định trườn về chỗ thằng đại liên đá một đạp, tôi lại nghe:

– Dương ơi, đừng bỏ tao, cứu tao...

Tôi khựng lại, vẫn không thấy Thắng đâu, tôi trở thẳng nấp sau gốc cây la lớn:

– Đích Thân mày đâu?

– Ổng nằm kia kìa, thằng lính trở xuống

Tôi nhào người ra nhìn, vẫn không thấy gì hết! nhưng gào lên:

– Ra kéo phụ Đích Thân mày vô , lẹ lên...

Thấy thằng lính lao ra khỏi chỗ nấp, tôi yên tâm, định quay về, thì lại ẦM... một tiếng nữa, chỉ thấy bụi đất tủa lên mịt mù, tôi ngoác mồm về bên đó hỏi:

– Cái gì vậy?

hai thằng lính khác, vừa lách mình vào gốc cây, vừa chọc súng ra ngoài bắn, miệng hô:

– 27 bị rồi, Đích Thân, thằng... Lam ra kéo... bị luôn rồi!

– Mày, mày coi, bò ra, kéo họ vô, để đó ăn 57 chết mẹ hết bây gi...

– Để từ từ, Đích Thân, tụi nó còn đang bắn dữ quá..

Cây đại liên M-60 bên tôi cứ khạc từng hồi đạn, ruột nóng như lửa đốt, một bên là đồng đội đang bị thương kêu cứu, một bên là dấu hiệu chạm địch của cánh quân bên tôi, mà thằng đại liên ngu quá, bắn thế này, thế nào cũng ăn B-40 sớm, mẹ nó, ăn cái gì mà ngu như vậy không biết...

Ngó qua bên kia, thằng lính thấy êm êm, rón rén rời gốc cây bò ra, tôi thấy nó mất hút một hồi rồi nghe nó hào hển;

– Rồi, tôi cũng được 27 rồi Đích Thân...

Mừng quá tôi thở phào, quay qua thằng má, lúc đó đang ở gần, tôi nói:

– Mày báo cáo về Địa Trung Hải (danh xưng đại đội 31) là 27 bị thương rồi, cho người xuống tải thương ngay...

Ngay lúc đó, lại một tiếng ầm... vang lên, một lúc , lại nghe tiếng thằng lính lúc nãy rón rén ra cổng Thắng vào:

– Em bị rồi Đích Thân ơi...

Kinh hoàng, khốc liệt, hãi hùng, chợt nhớ tới lúc ban đầu, khi lên tăng cường, cái chết thằng hạ sĩ xuống đón tôi lên, ăn nguyên trái 57 giầy đánh đập, không la được một tiếng... Tóc dựng đứng, nổi da gà, tôi nghĩ ngay đến việc mình đã lọt vào bẫy của địch, dùng Thắng làm mồi, chờ thằng nào ra kéo, là xịt cho chết chùm, chứ còn gì nữa, hai thằng ra rồi, bị cả 2... Dù mẹ xía thằng nào ra, thêm nữa, là nướng thêm thằng nấy, chứ còn gì?

Bốc má, tôi gọi:

– 09 đây 18 Alpha bên trung đội 2 mất đầu, 27 bị rồi, cho người lên thay thế gấp

– 18 Alpha đây 09, anh nói sao? Cái gì mà bị với bị?

– Tôi nói là 27 bị thương rồi, Đích Thân cho người lên tăng cường và yểm trợ gấp

Vừa lúc đó, tôi nghe rành rành, giọng Bắc Kỳ lạnh lạnh, sắc gọn như ma trù, quỷ hờn:

– XUNG... PHONG... HÀNG SỐNG... CHỐNG CHẾT... XUNG... PHONG...

Chết mẹ thằng con rồi má ơi, hèn chi, thằng đại liên, sửa liên hồi kỳ trận, được rồi lên đi, chơi nhau một trận cho thỏa chí... Chắc là tiếp viện của địch quân nhào lên để chiếm lại chốt, nhưng vừa lú đầu lên, thì thằng đại liên quạt cho một tràng, rụng cũng đâu năm, bảy con.

Tôi ước tính tình hình:

1). Vị trí tụi tôi đang nằm hoàn toàn thất thế, có rất ít chướng ngại vật che chắn.

2).Thằng 27Thằng đang bị thương, chưa kéo được.

3). Nếu địch tấn công với quân số áp đảo, buộc lòng ta phải lui, mà lui quân, không lẽ bỏ thằng 27 Thằng lại? Bằng mọi giá phải kéo nó về mới được...

– 09 đây 18 Alpha, địch đang phản công, nó đang điều động và tập trung, ông cho tôi vài loạt 60 ở tọa độ Bình Minh qua phải hai, lên sáu, nghe rõ, trả lời...

-18 Alpha đây 09, mày chịu nổi không? Ráng gồng, tao sẽ cho 18 tăng cường xuống, đừng rút lui và bỏ thằng 27...

-Tao sẽ giã cối theo yêu cầu...

Loạt pháo xì.. ùng, vèo.. ùng làm tao rụng rời, mẹ nó, lão Tường này chắc có phép tiên hay sao mà mới gọi, chưa nghe départ mà đạn đã tới? Bắn như con... c, cứ nhè ngay chỗ phe ta mà bừa nghĩa là làm sao?

Tôi lại gào lên:

– Địch Thân, Địch Thân, điều chỉnh xa ra 04, bắn gì sát rạt vậy?

– Tao đã có bắn đâu? Đù mẹ pháo của tụi nó đó!!!

Loạt đạn địch bắn, công nhận có hiệu quả, hai thằng con tôi lại chống vó, thằng đại liên ôm vai nhả nhó định chạy về phía sau băng bó,tôi. la lớn:

– Đừng bỏ vị trí, nó tràn lên chạy cũng không kịp đâu mà chạy, rán chống cự... dĩ nhiên là phải có tràng tiếng “đù” thân yêu kèm theo, ..

Trong giờ phút này, tôi thấy lố nhố bóng quân địch đang lúp xúp tiến gần, sở trường của chàng là tiền pháo hậu xung mà, chắc chắn chúng sẽ pháo tơi bời rồi xung phong quyết liệt...

– 09 đây 18 Alpha, ông chơi liền cho tôi đi, nguy ngập lắm rồi, lẹ lên, lẹ lên...

Cọc cọc cọc cọc... , tiếng súng cối nổi lên rồi... xịt xịt, đùng đùng... Mới cách đây vài giờ, khi nó rượt theo đít, t tôi quần giò mà chạy, sao nghe đầy đe dọa và hãi hùng, bây giờ nó cứu nguy, sao nghe như những nốt nhạc thánh thót du dương quá đỗi, cát bụi tung mịt mù, kèm với mùi hăng hắc, khét lẹt của thuốc súng bao phủ cả một vùng, tôi điều chỉnh gần lại thêm một chút... công nhận thằng đại đội chơi cú này ngon! ... Địch dạt ra, rồi hình như họ đang lui quân, không còn thấy bóng dáng chiếc nón cối nào, không lẽ dễ ăn vậy sao?

– Đích Thân, ông coi kìa, cái gì lấp lánh trên ngọn cây kìa, sao chói mắt quá...

Thằng máy báo cho tôi biết, nhìn theo, thì quả thật, có cái gì lóng lánh, phản chiếu ánh sáng mặt trời, soi thẳng vào mắt, khó chịu vô cùng...

Tôi vỗ vỗ vào vai thằng xạ thủ đại liên la lớn:

– Mày chơi nguyên tràng vào chỗ đó cho tao, chơi cho chính xác, coi cái gì...

Tạch tạch tạch tạch, càn càn càn... từng chùm đạn, ba viên một, được nhả ra một cách điệu nghệ, những viên đạn lửa vạch đường, rẽ thẳng vào ngọn cây như làn roi, xĩa ngay chóc vào mục tiêu...

Thằng máy la lớn:

– Nhào, nó nhào rồi Đích Thân, tui thấy có thằng rơi xuống như mít rụng, Đích Thân...

Mẹ bà, công nhận thằng này tinh mắt thật, tôi có thấy con bà gì đâu?

Thằng xạ thủ đại liên cũng vậy, cứ lăm lì chơi hết cả thùng đạn, rồi lạng lẹ với tay kêu thằng phụ xạ thủ nạp đạn cho vào một dây nữa, đóng nắp, ghé mặt vào báng súng, định chơi tiếp, tôi vỗ vỗ vào nón sắt nó:

– Thôi, nó rụng rồi, mày còn chơi gì nữa?

Tiếng pháo lơ lửng, rồi lạc tuốt đi đâu, thì ra, đêlô của địch chơi trò khỉ, đu mình trên cây cao, điều chỉnh pháo, xui cho nó, lại đối diện với mặt trời, tạo phản chiếu từ đôi kính ống dòm, làm mờ cho đại liên... không nghe hàng sống, chống chết nữa, chiến trường bên địch êm ru, cối 60 ly rót đều đều coi sướng mắt, đã lỗ tai và ấm lòng chiến sĩ...

Hình như Thắng đã được kéo lên rồi, tôi không còn nghe nó la, sau này, nghe Hùng 18, cứu viện, nhào xuống ẵm nó lên, mà may mắn, không đập nhầm trái nào nữa.

Tôi chợt nghĩ, mình phải ít nhất tạo một khoảng cách an toàn, nếu không, địch có thằng nào dám ra mà kéo thằng 27 Thắng vào, nhưng mà làm sao đây với vồn vện vài thằng, lại còn không lành lặn nữa? Bốc máy lần nữa, t tôi gọi:

– 09 đây 18 Alpha nghe rõ, trả lời...

– 09 nghe, anh có muốn điều chỉnh tác xạ không? Hiệu quả chứ, kéo được 27 chưa? Tôi đang cho 18 LÂM QUỐC HÙNG vợ vết lính, đm, tao chơi xả láng canh bạc này, rồi tới đâu thì tới, sẽ tăng cường thêm cho tụi mày quân số rần lên...

Ông 09 Tường cay cú là phải, có 3 thằng em ngon lành, kỳ cựu, thì hết 2 thằng đã ôm đầu máu, 1 thằng chết, 1 thằng bị thương cụt mất giò, thằng thứ 3 còn lại cũng bị thương ở cánh tay phải, chỉ còn 1 thằng vừa mới chửi om sòm lại mình trên máy! Điều này, không khéo, sẽ chỉ còn lại mình ên l. Nếu không” chiều chuộng” thằng bặm trợn này 1 chút thì tiêu, nghe lính về báo cáo, nó “chơi” cũng được lắm, con ngựa. chứng này, nếu mình khéo léo, biết đâu cũng xài được nó ngon lành !

Tôi gọi về đại đội :

– 09 đây 18 Alpha, làm ơn kéo ngang tác xạ, tôi sẽ dắt mấy thằng con lên, tạo khoảng cách an toàn... ông cho mấy thằng trung đội bốn mang băng ca xuống khiêng 27, à, tôi cần thêm lựu đạn, và đạn dược, nếu có thể cho mấy thằng trung đội bốn mang xuống luôn...

– Được, sẽ đáp ứng theo nhu cầu...

Châm điều thuốc, rồi đưa cho thằng xạ thủ đại liên, tôi chợt thấy trên vai nó ướt đầm mồ hôi, và máu, quét ánh mắt nhìn xung quanh, vài thằng đang xé băng cá nhân ra quấn, thằng thì ở tay, thằng thì ngang bắp vế, nếu bây giờ, cho tụi nó lui ra sau để tản thương, thì còn lại được mấy thằng, đừng nói tới tiến lên thêm vài chục thước, chứ nằm lại cầm cự cũng thiệt khó nghĩ, điên cái đầu... , điên cái đầu... , nhưng nằm lại, có nguy cơ ăn pháo, địch im tiếng, có nghĩa là chúng đang âm mưu một cuộc tấn công khác, chi bằng, liều chết, xông lên, bám chặt lấy chúng thì đỡ bị ăn đòn vì pháo, VC đâu có dám chơi cái trò của Nhảy dù, là gọi pháo binh bắn ngay trên đầu, ngay trên phòng tuyến, dám chấp nhận hy sinh để cùng "lưỡng bại câu thương" với địch...

– Chuẩn úy, tôi, Trung sĩ Ân được lệnh tăng cường.

Tiếng một thằng lính cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi quay lại, trên vai áo trận, cái cánh gà (lon trung sĩ) lộ ra vắt ngang cánh tay, mừng quá, tui hỏi:

– Anh mang theo được mấy thằng?

– Dạ bảy, có năm thùng đạn đại liên, ba bao cát lựu đạn, cùng khoảng 10 cấp số đạn M-16...

– Đủ rồi, đủ chơi rồi, tôi phân công:

– Bây giờ, tụi mình sẽ tiến lên phía tảng đá phía trước, xế bên trái, là một tổ còn phía bên dốc đồi, là một tổ, tổ đại liên nằm lại cùng với những thằng bị thương nhẹ yểm trợ cho mình tiến, làm sao tạo thành hàng ngang, để mấy thằng tải thương làm nhiệm vụ...

Rồi bốc máy, tôi gọi 09

– 09 đây 18 Alpha, tôi cần gặp Đích Thân, nghe rõ, trả lời

– 09 nghe!

– Bây giờ, tôi sẽ lên phía trước, điều chỉnh ngưng tác xạ giúp tôi, cho mấy thằng con bám theo để tạo thành hàng ngang, coi chừng và yểm trợ tôi bên cánh trái, bên đó bây giờ ai lo vậy?

– Thằng 18, nhưng nó đã bị thương nhẹ, anh liệu có cáng đáng nổi, và chắc rằng không bị kẹt khi bám sát tụi nó không? Trên này không còn bao nhiêu thằng trấn giữ, tôi đã dốc hết lính cho tăng cường xuống dưới đó, bị thiệt hại lần nữa, tụi nó tràn lên là có nước hốt xác cả đám tụi mình!!!!

Không còn đường nào, hết cách lựa chọn, thời gian cũng không cho phép, nếu không muốn ôm đầu máu chịu trận chờ cho địch lên tiến ráo trọi, tôi phải nhào về phía trước bằng mọi giá...

Khoác tay cho tổ một chạy về phía trước, đợi họ ổn định, tôi hô tổ hai, gồm cả tôi, ôm súng lao lên, chạy vắt giò, ... đã tạo nên một hàng ngang cách xa bãi mìn mà thằng Thắng sa vào khoảng 20 m, tôi ra hiệu cho tổ ba của Trung sĩ Ấn nhào tới, súng địch bắt đầu nổ dữ dội, như mưa rào, tổ ba hơi bị khựng lại, tôi gào cho hai tổ lên trước khai hỏa trả đũa, tổ đại liên nằm lại ở phía sau, trên cao cũng bắt đầu bắn từng tràng, cuối cùng thì họ cũng tới được vị trí...

Nhận ra rằng, chỉ xếch về bên phải là có hỏa lực địch, còn bên tay trái, thì vẫn còn im lặng, tôi định làm lại chiêu bọc sườn cũ, lần này là bọc bên trái, nên ra hiệu cho tổ một lần lên từ từ, rồi tới phiên tổ của tôi, tạo thành một hình nấc thang trái, kẹp hông, rồi thanh toán theo phương sách cũ...

Ầm, ầm, ầm... , bụi mịt trời bên cánh trái, chưa kịp hoàn hồn, thì một loạt nữa nhắm ngay vào tổ tụi tôi, lần này nghe rõ tiếng xé gió của quả đạn trực xạ, kèm thêm cả tràng tiếng chóc chóc chóc của súng cá nhân AK địch xen

kế, tôi ôm chặt súng vào người, lăn nhào vào một chỗ trũng, hy vọng may mắn là nó đủ sâu để những viên đạn có thể trượt trên đầu, cái khổ của thằng chỉ huy là không những phải tự lo an toàn cho bản thân, mà còn phải đôn đốc, dòm chừng cho những thằng lính, để còn đủ tay súng mà chơi trò lửa đạn... vừa lọt vào được một chỗ trũng, tôi phải ngóc đầu lên, nhìn dáo dác tìm xung quanh, coi lính tráng thế nào... Bên kia, không núp né gì hết, một thằng nằm ngay đơ giữa đường, xong! xa hơn một chút, một thằng đang bò, không, đang cố gắng lết vào một gốc cây, nhìn vào cách di chuyển nặng nhọc, tôi biết ngay là tiêu rồi, tổ một bị đòn quá nặng, không thấy thằng thứ ba đâu hết... Tổ hai của tôi cũng không khá hơn, một thằng đang ôm vai nhả nhó cách tôi vài bước, miệng thều thào:

– Em bị rồi Đích Thân!!!

Còn một thằng nữa, đâu mất tiêu, không thấy, chắc là lại nằm thẳng cẳng đâu đó rồi!

Nhìn qua tổ ba của Ấn, cách chừng một thước, thằng Trung sĩ đang thò chân ra ngoài một cách khó hiểu, tôi nghĩ là thằng này giở mặt, chỉ cần che phần trên không cần đến cặp chân, ờ, nhưng mà... hai chân mà, sao... nhìn kỹ lại, tôi thấy chân còn lại của Ấn đã nát bét, trơ ra mây cọng gân trắng hếu... mới được bổ sung ông Trung sĩ được có vài phút, tôi đã mất ông tiểu đội trưởng mới về...

– Ấn, Trung sĩ Ấn! Anh có nghe tôi không? Tui hô lớn

– Kéo tôi với, Đích Thân, tôi không nhúc nhích nổi nữa rồi!!

HỒI IV : ĐÍCH THẦN LẦM NẠN, TỬ THẦN THĂM VIẾNG

Nhúc nhích cái gì nữa, cái giò thì nát bét tới ngang đùi, chỉ vài phút nữa là hôn mê và lăn vào cửa địa ngục già từ cuộc chơi mà còn ráng nói!

Tổ ba còn hai thằng, một thằng đang chọc súng ra ngoài bắn trả, còn thằng máy, đang cầm ống liên hợp áp vào tai, tay kia, đang ngoắc ngoắc và dứ dứ ra hiệu tôi nghe máy...

Nghe con mẹ gì nữa, ngóc đầu lên là... bể gáo...

Tiếng Trung sĩ Ấn thảm thiết và yếu dần, không được, nó nằm phoir chân lộ liễu quá, phải làm sao kéo nó vào sâu một chút đỡ phần nào, ngó quanh, không còn thằng nào, mà chỗ TÔI thì gần nó nhất, tôi quyết định nhào qua, kéo nó... Rồi chỗ núp, tôi phóng vọt qua hốc đá, chụp tay vào cổ áo nó tôi cong người vận sức kéo... mẹ bà, nó nặng quá, bình thường, thì nó cũng không to cho lắm, người dong dỏng cao, sao bây giờ nặng như xe tăng! Quăng cây súng qua một bên, tôi thò tay xuống, sốc vào nách thằng Trung sĩ...

Trời đất bỗng tối xầm, tôi không nghe thấy gì hết nữa, nghe mình như chơi vơi, bập bùng, chung quanh là bóng tối, và mọi âm thanh đều như không có...

Tôi không còn biết gì nữa, quả đạn hất tung Trung sĩ Ấn lên cao, hơi ép tạt mạnh cũng quăng tôi vào vách đá...

Tôi không không còn chút Ý thức nào nữa, bây giờ mới là canh bạc của tử thần, tôi nghiêng mình trước những hy sinh của chiến hữu... và tôi đang nhớ lại hình ảnh của 37 năm về trước, có quá nhiều... máu và thân thể của anh em mũ đỏ chúng tôi cũng như của địch...

Thằng máy thấy khói bốc lên sau tảng đá, mũi ngửi mùi khen khét, hăng hăng, nơi mà mới đó, nó còn thấy 18 alpha còn lui cui kéo ông Trung sĩ Ấn... vị trí nó cách đó khoảng 5m, ló đầu ra, nó kêu lớn:

– Địch Thân, Địch Thân...

Không nghe tiếng trả lời lẫn dấu hiệu của một sự sống đằng sau hốc đá phía trước... nó bắt đầu trườn, bò về tảng đá đó, chung quanh nó không còn

ai, một tay lôi cái PRC-25, quàng khẩu M-16 lên cổ, từ từ, nó nhích từng thước một về phía trước.

Cảnh tượng trước mắt thật hãi hùng, một thân người không còn toàn vẹn nằm vắt ngang trên bụi cây gần đó, những mảnh vải te tua đang phất phơ trong gió, chiếc botte de saut há miệng nằm chơ vơ, một hố sâu lõm đục sâu vào lòng đất còn vương mùi thuốc súng... nó lại gọi:

– Đích Thân, Đích Thân, 18 Alpha, ông nghe tôi không?

Hoàn toàn im lặng, cần phải xem rõ ai đã bỏ cuộc đằng kia, nó lại dò dẫm lần mò sâu hơn một chút, cho tới khi nó thấy một thân người nằm thẳng cẳng, bất động nằm vùi mặt xuống đất, cây súng nằm chổng chơ bên cạnh... nó bò lại, lật thân người lên... 18 Alpha, mắt nhắm nghiền, một dòng máu rỉ ra nơi khoé miệng và hai hốc mũi, người rượi, mềm oặt.

Thôi rồi, linh hồn trung đội đã gục ngã, vậy là cái xác ngoài kia là của ông Trung sĩ Ấn, mới đi học CC2 về, và cái lon Trung sĩ còn mới toanh chưa kịp rửa, đã vội nhảy lên bàn thờ ngời... hoảng quá, nó lay tôi dữ dội:

– Đích Thân, Đích Thân...

Đôi mắt chao đảo, toàn châu thân: còn nguyên con, không sút mẻ gì hết, mà sao như khúc gỗ vô tri? Ngoại trừ một chút máu trên gương mặt non choẹt, đen xì vì nắng nóng miền Trung... nó lui cui đặt tôi nằm ngay ngắn, tay lôi PRC lại gần, cầm ống liên hợp lên, gọi liên hồi:

– Nam Băng Dương(danh hiệu đài Trung đội 3) đây Bắc Băng Dương (Trung đội 1) do tôi đang dẫn đi tapis), nghe rõ, trả lời..

Đầu dây bên kia;

– Bắc Băng ,đây Nam Băng, 36 đây, nghe rõ, trả lời

– 36... Đích Thân, tôi,Đầy đây, Đích Thân nghe tôi rõ không?

– Anh nghe em rõ 5/5 (trong đại đội, Hùng là thằng duy nhất gọi lính bằng em, và lính trung đội một gọi nó là anh Ba), sao rồi? 18 Alpha đâu? Trên đó, tụi mày sao im re hết trơn vậy?

– 18 Alpha... tiêu rồi, tôi đang ngồi gần ống đây, nằm một đống, không cựa quậy, Trung sĩ Ân và ống xơi nguyên trái 57... bây giờ, tôi phải làm sao?

– Hả... hả... cái gì, mày nói sao? 18 Alpha làm sao? Tụi mày còn thằng nào trên đó không? ĐM, bằng mọi giá, phải mang cho bằng được 18 Alpha về, không được bỏ vị trí, tao sẽ lên ngay lập tức...

– Có còn mấy thằng Đích Thân, ở đây còn có mình tôi thôi., chỗ khác tui không thấy tụi nó. đâu hết..

– Mày bình tĩnh, nằm yên, bảo vệ cho 18 Alpha... ống có sao không? Ngó chung quanh xem còn thằng nào không? Hiện thời mày đang ở đâu?

– Tôi đang ở sau một tảng đá lớn...

– ĐM, cả tỷ tảng đá, nói như mày, làm sao tao biết chỗ mà lên, chờ chút, để anh lấy ống dòm ra coi...

– Tảng đá ở gần bờ rừng nhất đó Đích Thân, phía bên trái là một cái hào sâu, đằng sau, xéch về bên phải phía sau, có một cái gốc cây lớn...

– Ah, tao thấy rồi, cha mẹ ơi, thầy trò tụi bay làm sao mà chui xuống tuốt luốt phía dưới vậy? Mới đây, tao còn nghe là tụi mày nhào lên chừng 20 m, tại sao lại đi xa vậy?

– Em đâu biết, 18 alpha thúc nhào lên, tụi em phải theo ống... bây giờ, làm sao về Đích Thân, ló đầu ra, là nó nẹt tối tăm mặt mũi, tụi nó chơi toàn súng lớn, M-16 chơi không lại, Đích Thân...

Cách xa khoảng 20 m, trong các bụi cây sát mé rừng, thấp thoáng vài cái áo xanh đang trong đội hình tác chiến đang xục xạo, thằng máy nghe rõ tiếng gọi nhau ới ới:

– Địt mẹ, cẩn thận các đồng chí, tiến lên lục soát, tụi nó cháy hết rồi, bọn Dù này dữ tợn lắm, gặp thằng nào là bắn bỏ thằng đó ngay, đừng tha...

Luồng gió lạnh lùa từ đỉnh đầu xuống tới gót chân, điệu này, khó lòng mà toàn thân trở về, nếu cứ nằm đây... nổ súng, thì lạ ông, tôi ở bụi này, địch sẽ tràn lên ngay tức khắc khi nhận ra chỉ có một tay súng, một mình nó, làm sao mà chống cự... vả lại, còn xác của 18 Alpha không thể bỏ đi đâu được... nó lần tay xuống dây ba chạc, lấy một quả lựu đạn, nắm chặt, xem nào, còn được ba trái, trên người, 18 Alpha còn hai trái, thôi thì nếu địch tiến lại gần, đành chơi xả láng vậy, để dành một trái cho mình và 18 Alpha... thôi, vĩnh biệt Sài Gòn, vĩnh biệt ánh đèn đô thị...

– 36 đây Đại Tây Dương,, tụi nó đang tiến lên cách khoảng tôi chừng 20 m, ông có thấy tụi nó không? Phía trắng tranh có mấy bụi cây sát mé rừng...

Thần kinh căng thẳng, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, tay nắm chặt quả lựu đạn, một tay rút chốt an toàn, thằng máy quyết định chơi trận cuối cùng trong cuộc đời một cách đơn độc và lẻ loi bất đắc dĩ của thằng thiên thần gãy cánh còn sót lại bên ngưỡng cửa tử sinh...

Mải quan sát phía trước, nó không ngờ, bên cạnh nó, cái xác 18 Alpha đang cục cựa, đang ngo ngoáy lừ đừ..... Tai vẫn còn ù ù, mắt chỉ thấy ngàn ngôi sao đang vỡ tung tóe, toàn thân ê ẩm như vừa ăn một trận đòn hội đồng... nhưng đầu óc và chút ý thức của bản năng sinh tồn đã đánh thức tôi, đầu tiên còn mơ hồ, sau đó, tôi chợt nhớ rằng tôi đang ở một chốn hiểm nguy ngạt ngào, tôi cố gắng chống hai khuỷu tay để ngồi dậy... cả ngàn cân đè nặng trên người... sao thế này? Toàn thân ê nhức ghê gớm... sao mắt mình không thấy gì hết đây trời... ???

Tiếng PRC-25 xè xè giục giã của Hùng, 36 (lúc đó đang tạm nắm trung đội 3 như quỳnh quáng

– Bắc Băng. đây Nam Băng, nghe rõ, trả lời.

Thằng máy hoảng hồn bạt vía, địch đang truy sát phía trước, mà máy truyền tin lại lên tiếng, lấy gì không như cục đường thu hút đàn kiến bu lại?
...

Nó quay lại, chụp ống liên hợp, bịt vôi đầu phát âm, ... chợt, con mắt tròn xoe, rõ ràng, nó nhìn thấy 18 Alpha đang cựa quậy, nó dụi dụi con mắt lần nữa, đích thật rồi, mừng quýnh, quên cả hiểm nguy, nó lao người vào tôi, miệng ú ớ:

– Đích Thân, Đích Thân, ông còn... sống hả? Tụi... tụi nó đang lùng tìm mình ông ơi, làm sao bây giờ, ông làm cái gì đi chứ!

Mẹ bà con nhà nó, vừa mới chu du dưới mấy tầng địa ngục trở về, có biết đéch gì mà làm với liếc, tai vẫn còn lùng bùng, mắt vẫn còn lù mù, mờ nhoẹt, chỉ nghe loáng thoáng tiếng người bên cạnh mình, nhưng tâm thức đã đánh động ngay tôi hiện hữu tại chiến trường, có nghĩa là mình phải sống sót, phải tồn vong bằng mọi giá, tôi gắng gượng thều thào:

– Thằng nào vậy? Còn bao nhiêu thằng còn cầm súng ngoài kia?

– Em, Đây, mang máy đây Đích Thân, ông còn đi được không? Mình rút về phía sau, Vc đang lùng tìm mình dữ dội, phải tìm chỗ ẩn trốn, nó mà tóm được là chết mẹ cả lũ ông ơi, để em dìu Đích Thân đi...

Tôi loạng choạng đứng dậy, người như đeo cùm, chợt thoáng nghĩ, ĐM, làm như nhảy đầm hay sao mà diu với dắt, thân mày còn lo chưa xong nữa là!! mình bước nổi không đây? tôi không dám nhìn xuống phía dưới thân, hình ảnh của Trung sĩ Ẩn mới đây với cái giò nát bét còn in dấu, nếu mình mà như vậy, thì... tiêu, tôi phải tự đánh lừa và trốn chạy chính mình bằng cách không kiểm soát mình có bị thương hay không để còn được hy vọng bình an! ...

Mẹ bà, 10 cây số việt dã lúc bắt đầu học nhảy dù, bây giờ mới tác dụng cho bản thân tôi, hồi đó, trước khi nhập khóa học đi mây về gió, thằng lính nào, từ sĩ quan đến đơ dèm cùi bắp, đều phải làm một cú “cố gắng” bằng

cách phải nuốt trọn vòng đai chung quanh phi trường Tân Sơn Nhất, khoảng chừng 10 cây số, ba lô phải căng phồng, súng đạn phải đầy đủ, làm sao thì làm, miễn là giáp một vòng, về đến điểm tập trung là được, HLV cỡi Honda tà tà đi kiểm soát, xe cứu thương rề rề chạy theo coi có thằng nào xum bà chè, thì lôi vào cấp cứu, cho uống một ngụm nước, rồi... tổng cho một đạp xuống xe, cho chạy tiếp, kèm theo câu: RÁNG ĐI CON... Nhảy Dù mà, phải cố gắng chứ!!

Ba lô tôi căng phồng, trong nhét toàn là giẻ rách lẫn mấy miếng bìa carton, chứng tỏ là mình cũng mang đầy đủ theo quy định, những bước đầu của hành trình “cố gắng” thật hùng dũng oai phong... chạy được vài cây số, mắt cứ nhìn hoài về cái chateau d’ eau (tháp nước) mà sao nó cứ mãi xa vời vợi, chả chịu nhích gần lại chút nào!!!

Đã bắt đầu... oái, bước chân chậm dần và nghe như nặng nặng, tôi bắt đầu đổi nhịp chạy, sang nhịp bước, mồ hôi vã ra như tắm, lúc khởi hành, có hẹn với mấy thằng cùng khóa Thủ Đức như Lưu, Bốn, Bành, Quý, Hùng, Sơn... cùng chạy thành một tổp... cho vui, ai dè, bây giờ, nhìn lại, đâu mất bà tụi nó hết; thôi thì đành một mình trong sương gió vậy!!! Được đâu cây số nữa, tôi bắt đầu... lết, những bước chân âm thầm... lưỡi thè ra gần tới rốn, chân tay nhấc không muốn nổi!!! Đường còn xa, xa lắm...

Thằng hạ sĩ quan HLV chạy Honda rề rề phía sau, hét lớn:

– Đù mẹ, chạy đi mày, ai cho mày vừa... bò, vừa lết vậy? Tao cho một đạp chết mẹ mày bây giờ.

Tôi rán nhích thân tàn được vài bước, rồi lại khựng người, lết tiếp... Hắn chạy lên, nẹt roi vào bình xăng đập độ, miệng lầu nhàu: Đù... Chợt hắn nhìn ra cổ áo tôi lộ ra cái quai chảo đen xì, hắn đổi giọng:

– Hề hề, ... Chuẩn... úy, rán lên đi chứ ông, sao... bết vậy? Bộ hôm qua không chịu ăn chay, mà mò vào Ngã Năm với mấy chị em sao, mà hôm nay

chạy không nổi vậy ông? Thôi, ông leo lên đây, tôi chờ cho một đoạn, gần tới đích đến, tôi sẽ thả ông xuống...

Mẹ bà, may mà mình có cái móc Thủ Đức, không thôi cũng ăn vài roi điện, và vài cú đập của thằng Trung sĩ này rồi, lời đề nghị của thằng này nghe quá hấp dẫn! Còn gì hơn là leo lên con ngựa sắt phi một đoạn cho đỡ tẩm thân?

Tôi định phóc người lên yên ngựa, thì chợt hình ảnh một anh chàng sĩ quan trong truyện của Nguyên Vũ, chỉ vì không dám nhảy khỏi chuồng cu, bị HLV cho một đập văng khỏi đài, về sau, ra trận địa, lính tráng coi thường, mang mặc cảm suốt đời... làm tôi chững lại, và... đi đến quyết định:

– Thôi, Trung sĩ, để tôi tự lo liệu, thế nào cũng tới mà!

– Cũng được, ông rán nuốt cái gân cẳng gà này đi nhé...

Nói xong, hắt rồ ga, đi tuốt, tôi nhìn theo, tiếc ngẩn ngơ... nhưng cũng tự an ủi;

– Mẹ bà, thôi đành hy sinh một chút, để dành cho tương lai, nếu mình leo lên cho nó chờ, biết đâu, mai mốt cả Sư đoàn biết, làm sao ra mặt trận mà chỉ huy lính? ... làm gì thì làm, không để mất tư cách được!!

Thế đó, cuộc đời! Những thằng thanh niên mang lý tưởng cao vời, và hy vọng tương lai rực sáng như tôi, chắc là đầy dẫy trong bầy đàn khóa Bất Khuất 8/72 B+C của tôi!!!

HAI BÀI HỌC ĐẦU ĐỜI QUÂN NGŨ

Tôi có hai bài học khốn đốn buồn cười trong đời quân ngũ, lần đầu, học làm lính ở Quang Trung, ăn cá mồi, sáng chà lách một đoạn giao thông hào, sương gió dãi dầu, TAB quân đội chích, đã thấm vào máu thư sinh thuở từ giã học đường, ba tháng quân trường đã làm chúng tôi đầy đạn sương gió, không còn yếu xìu, gà chết, làn da xanh xao yếu ớt đã lột hẳn, thay vào đó những cột nhà cháy của nắng thao trường... Nếu chúng tôi chuyển tiếp ngay

vào quân trường Thủ Đức thì mấy sức mà ngán mấy thằng ông nội huynh trưởng dàn chào quát tháo inh trời, chưa chắc thằng nào “trâu” hơn thằng nào, huynh trưởng phạt một hít đất, dám tặng thêm cho huynh trưởng một cái nữa, huynh trưởng phạt nhảy xồm, dám tặng thêm cho ngài hai cái nữa chứ chẳng chơi! chưa chắc, thằng nào chết

Nào dè, đúng ngay vào dịp Hiệp định Paris được ký kết, chúng tôi được chỉ định đi chiến dịch đợt ngưng bắn đó... Bà mẹ, Alpha giả định được vội vàng gắn lên cổ áo, cứ một tổ ba, bốn thằng, hay sáu thằng bốc thăm vào chiến dịch, có thằng sướng như tiên, về ngay chóc thủ đô, tha hồ mà hú hí với ánh đèn màu, có thằng, bốc nhảm... cút chó, chui đầu vào Bình Long, An Lộc coi trận địa đã tàn, và những hoang tàn ác nghiệt của chiến tranh... có thằng lủi thân vào chốn sinh lầy, ruộng nương trù phú của Vùng 3 Chiến thuật... Ngu ngơ, ngáo ngáo, vậy chứ, gặp dân quê, họ cứ gọi một điều ông chuẩn úy, hai điều ông sĩ quan! Súng thì được phát cho cây Carbine M1 để... đuổi ruồi, đi đâu cũng được quý mến của nông dân thật thà chất phác miền Nam, họ mời tham dự đám giỗ, đám cưới, ngồi chễm chệ với đám chức sắc xã, ấp trưởng, nhậu nhẹt tung bừng, mút mùa Lễ Thủy...

Đúng ra, tụi tôi chỉ đi làm kiếng, và làm mồi thịt người, nhử cho VC thêm rút nước miếng nếu may mắn vớ được một thằng mà làm thịt, dù sao, cũng “đoàng” được một thằng sĩ quan Quân lực VNCH, tô điểm thêm cho thành tích phá hoại non sông kính dâng lên Đảng...

May mắn là cả khóa, chỉ có 1 tên bỏ mạng trong chiến dịch, có thằng bất đắc dĩ làm anh hùng, được khen thưởng lòng gan dạ khi một đêm, VC tấn công đồn, mặc cho đạn bay, tên réo ì ầm, cu cậu cứ sống người, đi qua đi lại, đôi lúc lại... khum khum, xông xáo hết chỗ này tới chỗ khác... cả Tiểu khu, ai cũng ngán ông sĩ quan chưa ra trường này, ghê quá, không biết sợ là gì... bèn tuyên dương anh dũng... Ai dè, sau này, cu cậu mới tiết lộ cái bí mật của lòng gan dạ, thì ra tối đi ngủ, anh chàng cởi giày cho thoải mái, lúc súng nổ, chàng lo tìm đế mang, vì đi chân đất, làm sao mà... chạy???

Đi chiến dịch 60 ngày, thì hết 20 ngày... chuồn về thành phố đi dạo mát, còn lại bao nhiêu ngày, thì toàn là... ăn nhậu, thịt rùa, thịt rắn, thịt chuột đều nếm qua, hết la de, rồi rượu đế quắc cần câu!!!

Ôi! còn đâu những bắp thịt săn chắc, còn đâu những bước chân đi mà đá cũng phải mềm dưới gót chân? Bởi vậy, khi vào trường Bộ Binh Thủ Đức, tôi mới... chết bà!!! Alpha đeo trên cổ áo, được ông tướng ở Quang Trung gắn tràng hoàng, chứ đâu phải giỡn?

Thế mà mấy huynh trưởng lột ngon ơ... Quá trình phơi nắng thao trường, dù sao cũng ba tháng, mòn cả đôi giày, bạc cả lá cờ của từng đại đội, mòn miệng cũng đã bắt đầu... chửi thề như bất cứ thằng lính bạt mạng ngang tàng nào!!!

Chỉ một vòng Vũ Đình Trường thôi, sac marin (túi quân trang) trên vai cứ “động” thỉnh thoảng vào lưng như búa tạ!! lúp xúp, lặc lè... một lát đã thấy cả đồng thẳng rụng rơi như lá mùa thu, như bầy nai ngơ ngác trước đàn sói hung hăng, chúng tôi lạc hết cả đại đội cũ ở Quang Trung, quên cả tên cha mẹ đặt, mồ hôi ướt ướt đầm quần áo trận, có thằng làm bộ... xiu, thế là cả đám huynh trưởng xúm vào la hét, lột quần, dí thuốc lá vào bắp vế non, cu cậu nhảy nhồm dậy, la vang trời, lòi cái đuôi lấu cá, và tha hồ một chuỗi hít đất, nhảy xồm tơi bời... Bầy nai vàng ngơ ngác bỗng chốc, thành đàn vịt lao xao, thành bầy ếch lạch bạch xác xơ...

Đó là bài học thứ nhất trong đời lính mới tò te...

Bài học thứ hai cũng tương tự không kém, là lần vào trại Hoàng Hoa Thám nhập khóa học nhảy dù, thủ tục muôn đời, là phải qua một kỳ sát hạch về thể lực, gọi nôm na là 10 món ăn chơi trước khi nhập tiệc, gồm chạy việt dã, hít đất, nhảy xồm, đeo xà ngang, nhảy xa, nhảy cao... v. v... Toàn những trò... mèo, những món này, “anh cả” nuốt như ăn cơm sườn, dù gì cái quái quái trên cổ áo cũng chứng minh thành tích của vài ngàn cái hít

đất, cả triệu cái nhảy xồm, và cả tỉ lần bò lê bò càng đo đất của những lần bị phạt dã chiến, hay những bài huấn luyện của trò chơi chiến tranh...

Nào ngờ, khóa tám SQTĐ của tôi, lại được chỉ định đi diễn hành ngày Quân lực 19/6/73, thế là lại ngưng mọi học tập, rèn luyện thể xác để tập trung đi đều bước sao cho đẹp, cho hung dũng, cho oai phong...

Suốt hai tháng trời, chỉ ăn, rồi lại ra Vũ Đình Trường tập ắc ê, khổ thân tôi, vai năm tấc rộng, thân mười thước cao, lại được chỉ định ở nhà, coi cái đám tập dịch, gồm những anh lùn, thiếu thước tấc, người ta thì vác súng ra sân tập đi đều bước, tôi thì... vác xẻng!!

Cuối cùng một đám vịt đẹt đi làm tập dịch cùng khắp, khi thì khu Hoà Bình, khi thì cổng số chín, lúc thì khu tiếp tân, tiếng là đi làm cỏ, chứ chỉ quẹt quẹt qua loa như gà bới, rồi lủi vào lùm cây có bóng mát, ngồi đầu láo phè cánh nhận, có thằng còn... ca vọng cổ vang trời!!!! Hết giờ, thì vác xẻng, xếp hàng về đại đội... và cứ thế, một ngày như mọi ngày...

Do đó, chúng tôi làm “siêu huynh trưởng” lâu nhất trong quân trường, chứng kiến những khóa đàn em lần lượt qua mặt, ra trường rồi bỏ kiếp sinh viên sĩ quan mà dẫn thân vào gió bụi... chúng tôi chỉ biết phạt khóa đàn em, chứ có ai vào đây mà bắt lỗi chúng tôi, những sĩ quan cán bộ đại đội cũng lơ đãn khắt khe... phải nói, là trên ông trời, dưới là sĩ quan cán bộ, còn... ở giữa lòng thòng là chúng tôi, đám chữa trâu của quân trường Thủ Đức!!!

Vì vậy, khi ra trường nhập khóa Dù, tôi mới lãnh đủ! 20 tháng về ND là 20 tháng... gà chết trong lần đo sức thể lực của binh chủng! ... 15 ngày phép trước khi trình diện đơn vị, là cả hai tuần lễ tiêu hoang, nhậu nhẹt hơi, ăn uống phũ phê căng rốn, thăm chị em ta ở những... Ngã Ba, Ngã Năm, Ngã Bảy, cho thoả những ngày nhọc nhằn huấn luyện...

Hít đất, thì dán nửa thân người phía dưới xuống đất, chỏi hai tay, chống người lên xuống, miệng đếm thật to cho HLV biết là mình đang hít đất, nhảy xồm cả quẹt tại chỗ, cũng ăn gian, kéo xà ngang cũng thì thụt...

Thế rồi mọi chuyện cũng qua, thực ra những món ăn chơi này chỉ là trò... mèò, đang đi mà AK net sát sườn, thì không những 10, mà đến cả trăm cây số, cũng chơi Marathon tuốt luốt! khỏi có lê lét gì hết trơn hết trọi, đã chui vào nhảy dù, có thằng nào bị loại vì ba cái mớ vớ va vớ vẩn này bao giờ?

Chỉ có thằng... teo chim, không dám nhảy khỏi chuồng cu, bị HLV tổng cho một đập vào đít, cùng lắm, ra đơn vị bị lính đồn ầm là chết nhất, thì mới... hơi quê, chứ ai đời, có thằng nào thoát khỏi kiếp nhảy dù, khi đã được tuyển lọc kỹ, từ khi chưa ra trường, khi đã dám nhảy nhào ra khoảng không gian 300 m mà... bất cần thi thể...

Trở lại với bài học thứ ba trong đời. Mà lần này, là... thứ thiệt, súng đạn tìm mình mà xơi tái cũng... thiệt luôn, địch mà vớ được một thằng sĩ quan rần rì là mừng còn hơn được vàng, sống cũng dở, mà chết cũng không hay! Bỏ cuộc, hay lạng quạng lần chạy việt dã này là toi mạng, nên dù có rã rời thân xác đến đâu, chân có nặng chịch ngàn cân cũng phải rán mà chịu !

Tôi nghe nằng nằng trong lồng ngực, ngựa khan trong cuống họng, bất chợt ho lên một cái, ruột gan nóng cháy cồn cào như khi bị MIKE.TYSON tổng cho 1 thỏi sơn vào chấn thủy. , muốn cho chó ăn chề... một dòng máu phọt ra từ cửa miệng thành vòi...

Thằng lính đỡ lấy vai tôi:

– Đích Thân, ông có sao không?

Tôi đưa tay áo quẹt vội mặt mũi, phải nói là chỗ nào cũng có máu! Sức ép của trái 57 tạo một áp suất trong người, và thoát ra chỗ nào... có lỗ: mắt, tai, mũi, miệng... Vậy mà, nhờ vậy tôi cảm thấy nhẹ bớt cả người, lên giọng trấn an thằng lính:

– Đi, rút về phía sau, mày gọi 18 cho tao.

– Đây, Đích Thân, 18 đầu kia...

– 18, đây 18 Alpha, tụi nó truy tao hơi kỹ, bây giờ tao phải rút, mày yểm trợ cho tao... ở đây toàn đá sỏi, tụi mày ở đâu cho tao biết, để biết đường mò về...

– Nghe đây 18 Alpha, tao sẽ tung một trái khói, mày cứ lần theo hướng đó mà đi, tụi tao sẽ yểm trợ, và nhào lên nếu cần để vớt mày về, yên tâm! Nhưng coi chừng, đừng đi về đường cũ lúc tụi mày xuống, đừng đi theo đường mòn, chỗ bên trung đội 2 và 27 Thăng xuống, ở đó là 1 bãi mìn, chứ không phải 57 ly đâu! 27 Thăng đập mìn, 2 thằng ra kéo cũng lãnh đủ là vì thế!

Mặt trời đã khuất sau rặng núi, chiều đang tàn...

Rán chiều đỏ ối quét những tia nắng cuối cùng sau rặng cây trên đỉnh núi như những móng vuốt sắc bén, như lưỡi hái long lanh ngời ánh thép của tử thần, bóng tối đang chụp xuống, đây những vẻ đe dọa nặng nề...

Lính Trung đội một bắt đầu tràn xuống sườn đồi, từ lũng sâu, tôi nhìn thấy những vệt bụi mù, bốc như sương khói, họ chạy zigzag để tránh đạn, súng bắn tràn về phía trước, miêng la xung phong inh ỏi vang trời...

– 18 Alpha đây 18, mày tìm chỗ ẩn núp cho kỹ, tụi tao tapis tràn, đừng ló đầu lên, bể gáo dừa chết mẹ mày... Bao giờ gặp thằng lính đầu tiên, mày ra hiệu cho tụi nó đừng chạy lên quá trớn, chủ yếu là “dzốt” được mày ‘dì’, nghe rõ, trả lời...

– Nghe rõ, ĐM, lên làm cái đích gì, dính lại cả chùm là bỏ búa! Tao lăn mò, nương theo đường thông thủy, lợi dụng chiều tàn cũng được mà...

Nói thì nghe ngon lành lắm, nhưng bụng thì... tôi khóai... chết mẹ, . bớt cô đơn và cũng đỡ lạnh căng!

Toán lức soát của địch cũng hoang mang và bắt đầu rét, tự nhiên khi không, lính nhảy dù lại mở đợt xung phong ác liệt, hay là trúng kế, bị dụ ra khỏi chốt, rồi chúng nhào lên, hốt trọn ổ? ... Chúng vội vàng net vài tràng AK trả

đũa, rồi tháo lui im lìm... chúng đâu ngờ, chỉ vài bước nữa, là có thịt.. dê trắng (Bạch Dương) về làm lẩu nhậu ngon lành, và còn đâu nữa, 37 năm sau có tên Hắc xì Dầu do bạn bè yêu quý tặng để đổi lại cái tên cúng cơm ngồi kể lại chuyện chiến trường, tán phét chuyện con bà? ... và cũng trúng kế thằng 18, chơi màn nghi binh, tung một trái khói phía sau, rồi nhào lên, chỉ cốt cứu mạng thằng đàn em khờ khạo, trót dẫn thân vào... lỗ lửa? nhờ vậy, quân địch mới tháo lui, về lại vị trí trấn đóng cũ, để có chỗ ẩn núp an toàn hơn là lang thang, ăn đạn đồng nơi khoảng trống...

Tôi nhào người sau một tảng đá, nâng cây M-16, khạc đạn cầm chừng về phía địch, thằng máy cũng đã hoàn hồn, thò súng ra, bóp cò lia lịa... Trên cao, tổ đại liên do tôi bố trí lúc đầu, cũng bắt đầu nhả đạn tung bùng, cả một khoảng không gian bỗng dựng hồi sinh, ồn ào, rộn ràng như pháo tết; tinh thần hồi phục, tôi định nương theo đà phấn kích, mẹ bà, quên cả mình đang bị chấn thương chói với, nhào lên chiếm cái chốt khó nhai, đã làm tổn thương bao xương máu và sinh mạng biết bao chiến hữu đồng đội, biết đâu đó, ngáp phải ruồi, lại tóm được cây 57 chết bà, trả thù cho phát đạn mà một chút nữa đã cho tôi về châu Diêm Vương... mà chết với bà, phen này, bà lên hỏi tội chúng mày!!!

Có tiếng kêu hối hả, gấp rút:

- 18 Alpha, ông ở đâu? Tôi, Trung sĩ Hạnh đây...
- Eh, tao đây, lên luôn, chơi tới luôn mày, tội mình khiêng cây 57 về, chẻ làm củi
- Thôi, ông ơi, bộ ông tưởng mình có nhiều người lắm sao? 18 nói tôi gặp được ông, là lập tức án ngữ để ông rút về, nhào lên là kẹt lại cả đám ông ơi... trời tối rồi!!

Mất mẹ nó hứng!

Tôi chợt nghe hơi thốn trong lồng ngực, và một chút bải hoải nặng nề khắp châu thân... Chiều tối xuống thật nhanh, mẹ bà, thời gian là một thứ quái

đản khật khùng, khi mình chờ đợi, thì nó cứ đủng đa đủng đỉnh, từ từ tổn tổn nhích một khoảng cách nhỏ xíu trên đồng hồ như cả ngàn cây số! Khi mình quên nó đi, là như ngựa trời tung vó, nó nhảy như bò tót, ào ào bạt gió phi cong cẳng, thẳng đuôi...

Xa xa, cột khói thẳng 18 tạo ra cũng dần dần chìm vào bóng tối đang phủ dần, mờ nhạt, mờ nhạt...

Cuối cùng, tôi cũng về được điểm khởi hành, buổi sáng, khi xuất quân, lính còn lố nhố, lẳng xăng, súng ống đạn dược lạch cạch rộn ràng, bây giờ, vồn vện chỉ còn năm trảng sĩ bơ phờ, hốc hác, chiến bào đầm máu, bụng đói mồm meo, thân thể rã rời: tổ đại liên ba thẳng, thẳng máy, và tôi, ôm một cái chốt làm điểm xuất phát tấn công mông mênh...

Tôi ngồi phịch xuống đất, trong lòng giao thông hào, lấy bidon nước ra uống, nghe từng ngụm đắng chát cay nồng của chiến trường len lỏi vào hồn của thiên thần mũ đỏ không làm xong nhiệm vụ, và cảm nhận mơ màng những ánh mắt, những u hoài lẫn xen vào những hào hùng khí tiết của những Kinh Kha không hẹn ngày về, để làm trọn lời thề bảo vệ tắc đất mẹ cha...

Đang mơ màng, mệt mỏi trong một thoáng chút bi quan, thẳng máy khều khều, đưa ống liên hợp cho tôi:

- Thái Bình đây Địa Trung Hải (danh hiệu đài của Đại đội trưởng)...
- Bắc. Bắ đây, 18 Alpha tôi nghe, 09 (danh hiệu Đại đội Trưởng)
- Anh lên TOC (hầm chỉ huy đại đội) của tôi, họp gấp...
- Ngay bây giờ hả Đích Thân? Đang mệt chết mẹ, cho tôi nghỉ ngơi, thở một chút chứ...
- ĐM, nghỉ, thở cái con... c, lên đây làm một chút, có cơm xấy, thịt hộp và một chút nước mắt quê hương, bố trí anh em cẩn thận, tôi muốn gặp mặt anh để xác định...

Rồi, không biết xác định cái con bà gì đây, không biết ông này nghe ngóng được cái gì, mới về tới chốt, chưa kịp ngả lưng, lại phải bò lên đỉnh 1062 để trình diện... Nhiều khi, một lời nói vu vơ của thượng cấp, cũng là một quân lệnh phải tuân theo nơi chiến trường, không giỡn chơi được, tôi tháo dây ba chạc, quăng cây súng cho thằng máy sau khi lấy tay làm dấu hiệu chỉ cho mỗi thằng lính một chỗ, trải dài trong giao thông hào, dặn dò họ ra tuyến ngoài gài mìn và lựu đạn, nhờ thằng máy nạp cho đầy băng đạn, rồi quơ vội cái đèn pin, cuộn bản đồ nhét vào túi ngang đùi, rồi băng mình, đơn độc lần dò lên đỉnh tử thần, khỏi cần chia ca gác, mẹ bà, thằng đếch nào dám lơ là khi tuyến vắng tanh, đêm tối đầy đe dọa và rình rập, con mắt nào cũng trợn trừng quét dọc quét ngang, tay luôn đặt trên cò súng hờm sẵn vào khoảng không, chờ đợi và sẵn sàng... lính cũng như quan... thằng đếch nào lại ngủ được khi không muốn ngủ giấc ngàn thu cô tịch?

PHẦN IV CHIẾN TRƯỜNG KHỐC LIỆT ,

TRỜI VÀ ĐẤT ĐẢO ĐIÊN, HOÀ QUYÊN TRONG ĐÁY TẦNG ĐỊA NGỤC TIỀN PHÁO

Tôi rút về tuyến xuất phát tức là cái mỏm đầu ,cực trái của giải móng ngựa 1062 , nơi đây , giao thông hào chỉ đào ngang tầm ngực để dễ dàng phóng lên đi tấn công, nhưng sau này chúng tôi đã củng cố đào sâu xuống, để phòng ngự, và cũng là, nơi cuối cùng mà tôi đã tham dự, sống mái ,trận thư hùng huyết chiến của chúng tôi với cộng quân ,nó cũng là chốt đóng quân của tr/đội 2 do 27 Thắng vừa ngã ngựa, cũng chính tôi sẽ thay thế dây cương của hắn, để tiếp tục lao mình trong đấu trường sinh tử ác liệt này.

Người ngợm ê ẩm ,chân bước loạng choạng,chỉ muốn ngả lưng ngủ 1 giấc để xua tan cơn mệt mỏi toàn thân, đang làm tôi bủn rủn khắp tứ chi.

- Thái Bình Dương (tr/đ 2) đây Đại Tây Dương (dđ31); 09(dđ trưởng Lê bá Tường)muốn gặp 18 alpha (phụ tá tr/đội trưởng trđội 1) lúc đó là tôi.

- 18 alpha nghe đích thân.

- Tôi nghe 18 (tr/đ trưởng tr/đ1 Lâm quốc HÙNG) báo cáo anh bị thương ? Có cần tải thương, hay thuốc men gì không? Tôi cho y tá xuống băng bó và xem xét vết thương đó !

Lần đầu tiên trong cuộc chiến, tôi nghe những lời ân cần, nhẹ nhàng từ giọng nói của đàn anh, mà lòng1 chút nào khoan khoan! Cũng có lẽ , mùi thuốc súng vương quện trong không gian làm máu trong tôi soi sạch, Tôi như đứa trẻ lên ba được mẹ ôm ấp dỗ dành,quên hết mọi đau nhức ể mình, bèn phành phạch vỗ cánh như gà trống con gáy 1 phát:

- Có chi đâu đích thân,chỉ là chuyên nhỏ!

Nhỏ gì mà nhỏ ! Cái lồng ngực muốn nổ tung, cái cuống họng đang nhộn nhạo muốn khạc, muốn khè chất gì đang lợn cợn trong đó, thế là tôi mới biết mình có máu...mà ND tụi tui gọi với nhau là "máu ăn mày" tràn đầy"trong đại đội 31 hành khúc" mà tác giả không ai hết chinh là t/ủy Thăng ,tức là 27, thăng tr/đ trưởng 2 vừa gãy cánh đã "dũa" tôi thê thảm trước đó, cũng vì "quê" với tôi, nên đã lao vào bãi mìn trên đường tiến vào mục tiêu!

"Ta là đại đội ba mươi mốt

Ta là người hùng của núi sông

Bước chân ta gian nguy không sờn,

Đem máu xương bồi đắp sơn hà

Rạng rỡ mãi, vang danh đại đội chúng ta....

Đang miên man với chút ‘máu ăn mày” căng căng trên mặt ,tôi lại được 1 hoán chuyển oan nghiệt mà tôi thường đùa với nhau trong đám sq trẻ là được " đập....cút" tại mặt trận. Thay vì.. đặc cách !

XÀO LẠI CANH BẠC MÁU TRÊN CHIẾN TRƯỜNG

- 18 al pha nghe cho rõ, ngay từ bây giờ, anh được rụng mất cái đuôi alpha ,mà chính thức có danh hiệu là 27 (tr/ trưởng tr/ đôi.2) của dd 31 thay cho 27Thắng đã bị loại khỏi vòng chiến, và ở lại tuyến xuất phát ngoài đó, tôi sẽ bổ thêm 1 NỬA quần số của Trung đội 3, cho anh nghe chưa, ngày mai sẽ có 1 đợt tăng cường, tr/ đội anh sẽ được bổ xung thêm nữa , , ráng mà giữ cái tuyến đầu của đỉnh 1062 này đó, Anh trả Bắc Băng Dương, trung đội 1 cho 18 Hùng, , , 1 nửa phần còn lại của trung đội 3, về sáp nhập trung đội 1, coi như trung đội 3 xóa sổ,, chờ bổ sung sĩ quan và binh sĩ, chúng ta sẽ tái lập lại....

-Tuân lệnh !

Tôi hào hển trả lời , không phải vì mới được lên function, được nhận danh hiệu "đích thân" chính thức,mà anh em trong tr đội sẽ dành cho mình tình thương yêu ,coi mình như 1 người anh cả ruột thịt, đúng là 1 hoán chuyển oan trái với t/ủy Thắng, tôi thay Thắng làm đích thân tr đội, hẳn thay tôi lãnh trái mìn làm nát tan chân bên phải !

Khi tôi mò lên TOC (ti ô xi tức là ban chỉ huy đại đội) để chào tiễn biệt, nó và tôi cùng rung rung xiết tay nhau thật chặt,mắt nó nhật nhoà, gắng gượng một nụ cười méo mó :

- Dương, tao xin lỗi đã trách mày ,khi đó tụi vc nó nổ dữ dần quá , tao đã mất bình tĩnh...

Rồi nó nhìn xuống chân, được băng bó sơ sài :

- Mẹ kiếp thế này là hết nhảy bi bop được rồi, buồn quá, phải xa anh em và màu áo hoa rừng này, tao đau lòng quá, thôi, tụi mày ở lại, mày và thằng

Hùng 18 rón chống đỡ cho đỡ , à, nghe nói mày thay tao nắm tr/đội 2, cố gắng đừng làm đứa con nào bị sút mẻ như tao nhé, tao gởi tụi nó cho mày đấy

Dứt lời nó quay mặt đi ,mặt ướt nhoè, có biết đâu, tr/đội2 đã xơ xác, toe tura, tr/sĩ tr/đ phò và 2 hạ sĩ đã nằm xuống đỉnh đồi 1062 rồi còn đâu !! Tôi ngậm ngùi...Thằng đã đem máu xương bồi đắp sơn(là dãy núi Trường Sơn có đỉnh 1062 và dòng sông VU GIA của địa danh Thường Đức trên giải đất hình chữ S thân yêu này !

Nhưng,.....

Cú gãy cánh thiên thần của nó , biết đâu cũng là 1 cái may mắn, không phải chịu nổi kinh hoàng khiếp đảm như tôi và Hùng18 phải chịu sau này, chỉ 2 ngày, 2 ngày thôi, sơ sơ, tr/đội1 đã giã từ ít nhất 7 mạng, trong đó có tr/ sĩ Chánh ,tiểu đội trưởng khinh binh đang người nhỏ thó , nhưng vô cùng lanh lợi và thiện chiến anh xơi ngay 1 quả B40 ngon lành, máu xịt ra ở cuống họng có vòi ,vậy mà không thêm chết, tôi tưởng hẳn đã...đi ..đái, ai ngờ,đầu tháng 4 năm 75, khi tiểu đoàn trút hết vốn liếng chơi trận Phan Rang, tuyến phòng thủ cuối cùng, trong đoàn quân bước xuống phi trường Sơn Thành tan hoang, bẽ bộn, tôi lại gặp hẳn với cặp mắt 1 mi, nụ cười nhõn tặn mang tai, và tiếng chào làm tôi giật mình vì 2 tiếng " đích thân" rè như ống bơ xe honda bị bể..

PHẦN V

TIỀN PHÁO

Trở về tuyến, tôi quan sát kỹ, đôn đốc anh em đào sâu thêm 1 thước, mở rộng thêm 2 nhánh quặt, khoét hàm ếch cho mỗi lỗ chiến đấu .Hôm sau, được lệnh cử 4 người đi nhận lương thực tiếp tế gồm gạo sấy, thịt hộp và ration C (khẩu phần ăn của quân đội Mỹ) có thịt hộp, gạo sấy ,bánh ngọt, chocolat, có cả thuốc lá marlboro, hay lucky nữa,thằng lính nào được cử đi là mừng rỡ, hân hoan hết biết ! ,ngoài nhiệm vụ cống lương thực về tuyến, họ còn phải nấu cơm phía dưới chân đồi rồi cống lên cho anh em, cũng vất vả khôn xiết ,với những dốc núi thẳng đứng và các tảng đá cheo leo ,chưa kể còn có thể bị vc "đòm"cho vài phát bắn tĩa xuyên lồng ngực bằng 12 ly 8 và đại bác không giật 57ly là " nghề của chàng", những "ăn mày" chuyên nghề đánh lén và u mê chủ nghĩa Cộng sản !!!!

Aingờ.....

Đó là định mệnh đã an bài cho chúng tôi ! mỗi trung đội cử đi 4 người, 4 tr/ đội là 16 tay súng rất cần thiết để trấn giữ đỉnh đồi này,khi đó, tôi có 15 người, phải chi được tiếp viện thêm 16 tay súng bá vàng này thì đâu đến nỗi !

Tôi chỉ định 1 anh hạ sĩ nhất và 3 người nữa trong đó, có 1 anh khá ba gai từ hình như tiểu đoàn 5 chuyển qua, tên ta là Phước, sau này, anh ta có gặp tôi trên điện thoại, giọng rưng rưng:

- Thiếu úy,, (lúc đó tui còn là chuẩn úy) tôi tìm anh đỏ con mắt ,khắp các kỳ họp mặt đại hội mũ đỏ mà không gặp(gia đình mũ đỏ chúng tôi cứ 2 năm lại họp 1 lần, có 50 chi hội khắp nước Mỹ, mỗi lần về họp cả 100 người, vì hoàn cảnh kinh tế, tôi không xum họp cùng gia đình được, nên ít người biết mặt, vả lại, toàn những người nổi tiếng, như ÚT bạch LAN, đại đội trưởng trinh sát ,anh HỒ TƯỜNG,Đại úy Phan Nhật Nam, các tiểu đoàn trưởng như Nguyễn Lô tiểu đoàn 7, Lê Văn Mễ, tiểu đoàn 11, Bùi Quyền tiểu đoàn 5, Lã quý Trang tiểu đoàn 3 vv... toàn những người hùng của anh lộc, quảng trị mùa hè đỏ lửa72, binh sĩ quan các ké như tôi làm gì có cửa mà Phước tìm ra ?)

-Anh có nhớ tôi không ?

Tôi nghĩ bụng : tôi có nhớ thì chết liền ! Nhưng cũng phải ậm ừ cho phải phép

-chắc là anh không nhớ rồi, nhưng tôi còn nhớ anh mãi, lúc anh ở trung đội, anh thường thúc giục các anh em: mau, mau lên, không tao đá dập dể ráo trời bây giờ... cũng nhờ vậy, mà anh em thoát chết nhiều lần.... Anh thì giò dài, bước chân xải ,cả thước, vậy mà, cứ thúc giục anh em bước theo anh, thiệt vất vả !

-Ừ, cái này thì tôi nhớ, tôi hay đốc thúc anh em như vậy

-Anh đã cứu mạng em ở trên đỉnh 1062, đó, anh có nhớ, là lần anh gửi 4 người đi nhận tiếp tế dưới chân đồi 1062 không ? , Khi bọn em xuống tới bãi nhận tiếp tế,, nè ngay lúc đang nhận lương thực, vc pháo kích vào điểm tập trung tơi bởi , em may mắn thoát chết, gần như toàn bộ những người đi lãnh tiếp tế hôm đó đều tử vong, bị thương la liệt..... em chỉ xây sát chút đỉnh, được giữ lại dưới chân đồi, chờ sáng, mới mang đồ tiếp tế lên tuyến trung đội, đêm đó, nghe đỉnh đồi bị tấn công, tan tác dữ dội, nghe nói bị thương và chết gần hết..... có thấy bằng ca tản thương xuống, nhiều sỹ quan trên đó, không đếm hết, không biết có anh không, em chợt nghĩ mình thật may mắn, vì trung đội mình ở ngay tuyến bên trái, móm đầu tiên , nếu còn ở trên đó, chắc cũng đi tàu suốt mất rồi.

Người lính thuộc cấp năm xưa, bây giờ còn nhớ, tôi thì đã quên ! anh có gửi trợ cấp cho tôi 200 usd và tặng cho tôi 1 huy hiệu bằng kim loại , hình 1 con dơi đang phun lửa (huy hiệu của tiểu đoàn 3 rất hiếm có và quý giá, mỗi lần nhìn thấy nó,, tôi chợt nhớ tới anh ta, và trân trọng tâm tình của 1 thuộc cấp, còn sống sót sau trận phản công của vc đêm đó.....

Bụng thì đói, người thì ướt sũng mồ hôi vì ra sức đào công. sự chiến đấu, tôi cũng phải cầm xẻng đào thấy bà ,nếu không muốn ngồi cưỡi ruồi ngạo nghễ với đạn pháo đủ loại !

Bỗng nghe văng vẳng tiếng đề pa của pháo binh,chúng tôi còn nheo mắt nhìn trời, miệng nhoẻn ngậm bài thơ:

Này anh pháo binh, "kẻ thù" tôi ơi,

"Mày" rót cho khéo né kẻ nhằm " giao thông hào" tao

"Hầm tao trên đỉnh đồi"

"Có hơi kiên cố,, có tử thần lang thang....

Chưa hết bài thơ, đã nghe ầm ầm khắp nơi từ dưới chân đồi, chỗ toán quân đi nhận tiếp tế chưa về,và cả chùm đạn đại bác rơi,khắp chỗ , ai nấy đều

ngưng tay xẻng, chộp vôi súng, hụp đầu xuống khi nghe tiếng "oành" thì vôi ngóc đầu lên quan sát- cứ thế, đạn xé gió "xi.t....đùng" như dàn nhạc giao hưởng schubert, khi thì vivaldo, lúc thì moderato, nghe không êm tai chút nào!

Tuấn tây lai, tổ trưởng khinh binh mon men lại gần tôi, chìa điều thuốc mời rồi hắt cười cười khinh bạc

- ĐM, bắn gì như.... đánh địt hén đích thân, không so sánh được với trận Bình Long An Lộc và Quảng tri chút nào

Thì ra hắt muốn hù tôi, chứng tỏ là "hàng hiếm" còn sót lại của 2 trận đánh khốc liệt mà tiểu đoàn tôi từng tham chiến.

Tôi làu bàu trong miệng:

-Còn trận Hạ Lào,sao mà không kể luôn?

Một trái pháo trả lời giùm hắt, ỳnh. cát bụi, đất sỏi.tung toé , tiếng rơi xào xạc trên nón sắt, trên vai và xung quanh giao thông hào,tôi ngóc đầu nhìn xung quanh, miệng la lớn

- Có đứa nào bị sao không?

Tôi.. thừa 1 tiếng hét và 1 câu hỏi, súng thì lúc nào không cầm chắc vì nó là ông thần hộ mạng ,chỉ buông khi ngỏm, khỏi cần nhắc ! Còn, nếu có sao thì còn hơi thở đâu mà....bị ? NHìn kìa, cả 1 mảng giao thông hào sâu gần 2 thước, mới đào bị xụp coi phát ớn !

Đang hoảng hồn với trái đạn,tôi quên mất hạ sĩ Tuấn, chừng, nhớ lại ,tôi quay sang,:

-Tuấn, mà đâu rồi,có sao không?

Không thấy hắt đâu hết, tôi dáo dác tìm, vẫn không thấy tăm hơi, mẹ pà nó chắc xong đời rồi ! Tự nhiên, bất giác tôi cảm thấy như tim thắt lại ,không

biết 4 thằng được cử đi nhận tiếp tế sao chưa thấy về? hay là tụi nó thấy có sao trên trời rồi....

Binh nhất Nam, thằng mang máy , cầm ống liên hợp, khều bả vai tôi

Đích thân , đại đội. kêu! Tôi bốc máy,tiếng đ/úy Lê Bá Tường rồn rảng :
27 đây 09 (không chín), ngoài đó có sao không, con cái có sút mẻ gì không
,báo cáo.

-Con cái tam thời còn nguyên,1 mảng giao thông hào lãnh đủ,đang cho
củng cố , đích thân

-Được rồi cẩn thận đó, d/đội chỉ còn 4 SQ, tôi, Hùng 18,anh, 27 và
thằng quai chảo TRIỆU 45 alpha thôi đó coi mà giữ cái mạng!

-Ừa đích thân, ở đâu lòi ra thêm 1 quai chảo(chuẩn úy, lon c/úy giống
chữ OMEGA,tựa như cái quai chảo !) nữa vậy?

-À,nó mới được tăng cường theo đám tiếp tế, còn mới toanh, hôi mùi
sữa như mỳ đó, chưa kịp giới thiệu thì "tết" tới (ý anh nói pháo đại nổ đón
giao thừa)-

Thì ra, anh cả của đại đội, trong chiến trận cũng biết làm Phi Thoàn điều
hài kịch ! Vậy mà tôi cứ nghĩ ông là người Tàu, chuyên xổ nho chứ !

-Thôi, có gì cứ nắm cho chắc cái chốt ngoài đó, có gì thì báo cáo liền,
nghe hông.

Tôi trả ống liên hợp lại cho thằng máy, hỏi:

-Mày có thấy hạ sỹ TUấn đâu không, nó mới đây mà !

-Tui đây chứ đâu, đích thân

Tôi quay lại ,nhìn hẩn,một gióng máu chảy dài trên trán xuống gò má,tay
phải đang ôm cánh tay trái, súng quàng vai, mặt tỉnh bơ.

-Trận Hạ Lào,tôi ngồi trên thiết giáp M 113 trên đường triệt thoái thì bị
ăn B 40 ông coi nè,cái sọc vắt ngang trên khuôn mặt điển trai tây lai của nó
,cái miệng cười nhếch mép khinh bạc làm tôi chột nghĩ : mình đang có bên
cạnh, 1 thằng "dân chơi" thứ thiệt

-Thôi,đừng nói nhiều nữa cha nội, bị thương rồi kìa ,lên TOC (ti ô xi)
gấp y tá băng bó đi , tao sẽ báo cáo tổn thương cho !

Hạ sĩ Tuấn quài tay quơ khẩu M 16 , khoác lên vai, lại nụ cười khinh bạc,
bước đi men theo giao thông hào phía đại đội, quay người lại, nói:

-Nhằm nhè gì ba cái lẻ tẻ ,tui không đi luôn đâu,mà băng bó xong , tui
sẽ về, nói những chuyện mà ông coi là dóc tổ, vậy chứ rách cái quần, chân
thì đi cà nhắc, sao có người không chịu đi mà tải thương vậy cà ?

Á ,à thằng này láo thiệt, mĩa mai tôi tới bến,điều này, thâm cung bí sử
loan truyền trong bọn lính trong tr/ đội chắc là đứa nào cũng biết, chỉ có 1
người không hay.....

PHẦN VI. : GIỜ ĐÃ ĐIỂM ,THÂN CHẾT LANG THANG

HẬU XUNG

Dứt lời, Tuấn khoác súng lên vai, quay lưng bưng đại đội, tôi đảo tầm mắt xung quanh, thấy 1 mảng giao thông hào đã thành bình địa, buột miệng, tui chửi cha thằng pháo thủ 130 ly đã chơi 1 quả chậm nổ làm tiêu tan công lao của anh em chúng tôi hì hục, đào khoét những ngày qua, âm thanh chưa xuyên không đến chỗ khẩu pháo của vc, thì 1 loạt pháo lại ầm ầm đổ xuống trước mặt, sau lưng, chung quanh phòng tuyến kéo dài khắp nơi cho đến tận ngọn cuối của vành móng ngựa 1062, cứ thế, đạn nổ tung trời, hết chậm nổ, rồi bụp, bụp trên không chụp xuống như mưa rơi bất tận.

Chúng tôi hết hụp, đầu xuống, lại ngóc đầu lên quan sát... trời đã về chiều, ánh hoàng hôn sắp tắt, nhưng nhịp độ không giảm xuống mà gần như còn gia tăng gấp bội...

Tiếng xè xè của máy truyền tin trên đại đội gọi tôi lên máy:

- 27, Thái Bình đây 09 đại Tây dương nghe rõ trả lời, tình hình ngoài đó bây giờ ra sao

- 09, đây 27, tan hoang hết rồi đích thân, chưa kiểm tra được quân số
- Báo cho anh biết, để chuẩn bị tinh thần, cái điệu này, khi anh nghe pháo nổ , thì thúc giục con cái cố gắng ngoi đầu lên quan sát kỹ, có lẽ địch sắp tấn công rồi , anh sẽ đối diện 1 chiến thuật thí quân , điên cuồng , khởi đầu sẽ là những đặc công , sau đó là bộ binh, chúng thường dùng tiền pháo, hậu xung đó.

- Nghe rõ ,đích thân, chúng tôi đang căng mắt, sẵn sàng....

Màn đêm bắt đầu buông xuống, sợi chỉ được căng ra không còn được phân biệt nó màu trắng hay đen nữa, bỗng chợt, tôi nghe những tiếng hò hét vang trời, đều khắp :

-XUNG PHONG, HÀNG SỐNG CHỐNG CHẾT....

Điệp khúc của loài lang sói đang tiếp tục trườn. lên sườn đồi, lan lên tình số thịt, mạch máu của chúng tôi, làm những sợi tóc gáy dựng lên tua tủa,.....

Phía bên phòng tuyến của tôi, những sợi dây thần kinh căng hết cỡ, tôi gác súng trên giao thông hào, ghé mặt lên báng súng nheo mắt, ngón tay hờm cò súng....Một bóng người lao về phía tôi, sát ngay bên cạnhTUẤN ! Hấn nheo mắt, nhìn tôi ,miệng cười cười:

- QUA đã nói qua là qua qua mà , tui đã nói tui dễ là tui dễ mà đích thân !

MẢ. Bà, cái thằng lúc nào cũng đùa được, tôi đang muốn thất tim vì sự xuất hiện của nó , thì tiếng đại Liên M60 cách tôi 3 thước nổ giòn, và tiếng súng cá nhân M16 cũng khai hỏa khắp phòng tuyến- kể cả người tình M16 của tôi-vì trước mặt, 3 hay 4 bóng đen cời trần , quần xà lỏn đang nhào sát lên phòng tuyến, miệng gào to,ánh lửa nhoáng lên từng vệt sáng...

- XUNG PHÒNG....HÀNG SỐ.....

- chưa nghe xong hết câu,đã thấy tắt ngúm, tôi cũng không cần biết cái gì đang xảy ra, thì nghe tiếng ầm ầm, sau lưng, trước mặt, bên trái,bên phải đua nhau lên tiếng, đó là những quả lựu đạn được tung ra, màn cận chiến đã khơi mào,,những ánh mắt đối diện nhau ngầu tóe lửa đỏ ... chúng tôi cũng móc lựu đạn quăng trả,

Khi đó, tôi lại nghe nhiều tiếng bụp bụp trên không rồi những ánh lửa hoa đăng nổtràn trên đầu , trên không, trên phòng tuyến...Đây chính là lúc pháo binh ND khai hỏa,những tràng CVT (Đạn nổ cao,do sensor điện tử kích

nổ khi còn cách mặt đất khoảng đầu ngọn cây),đồng thời, ánh hỏa châu do đạn của pháo binh soi sáng khắp đỉnh đồi , chúng tôi thấy những bóng đen lơ nhố,chập chùng, đen kịt như đàn kiến xông lên .

Nhìn về phía đại đội,xếch về phía bên phải, tôi đã thấy điều mà tôi không muốn thấy,nhiều bóng đen của bầy kiến dã...hình như nuốt được cục đường ! Đại đội 34 gần như đã bị tràn ngập, giao thông hào- cũng như chúng tôi - không còn thấy đâu nữa mà chỉ còn là bãi đất trống hoang , thỉnh thoảng, chỉ còn xơ xác vài hõm đất,tàn tích của giao thông hào cũ, bị xục đổ do đạn pháo 130 ly nã vào .

Đại đội ĐA NĂNG của Đ/úy Đảng ,1 sĩ quan có biệt tài bắn và điều chỉnh súng cối vào ngay ngay chốc miệng 1 thùng phuy trong tầm của súng cối, được điều động lên bổ xung cho đại đội 34 , để tr/úy TỔNG THANH THƯ , khóa 26 Đà Lạt ,dd/Trưởng rút quân ra sau, vì đại đội của anh đã tàn nát, cũng như toàn bộ sĩ quan trung đội trưởng đã bị thương dưới chân đồi(thiếu

úy Tô. Nhị khóa 27 đà lạt mới ra trường đang làm alpha cho đại đội 34, đạp nhằm 1 trái mìn, cụt gần hết đôi Chân, tử thương ra bệnh viện DUY TÂN, Đà Nẵng,khi tỉnh dậy , anh tự sát vì mộng chiến binh đã tan tành !!!). Khi 2 ông đại đội trưởng đang bàn giao vị trí (lúc xế chiều),vì sơ xuất ,đang lùi cú trước hàm chỉ huy, cần ăng ten 7 đoạn ló lên trên,địch phát giác lập tức, 1 tràng 12 ly 8 cày trên óc, rồi tiếp theo đó, khoảng chục trái 57 ly rớt tới tấp đúng vào miệng hàm, mang đi 7 linh hồn chiến sĩ bỏ thây trên chiến địa : 2 đại đội trưởng ưu tú, 2 tiền sát viên, 2 âm thoại viên, và 1 cận vệ , như vậy chỉ riêng đại đội 34, đã mất 2 sĩ quan Đà Lạt, và gần như toàn bộ anh em mũ đỏ....

Đại đội 31 chúng tôi ở sát cạnh , được lệnh tăng cường , để tái chiếm cũng như củng cố vị trí, chuẩn úy Triệu 45 Alpha, gom góp lính của trung đội 4(trung đội súng cối 61 ly và tử thương), trong đêm tối tiến lên đỉnh , khi gần đến nơi,

Địch tung lựu đạn xuống, 2 bên cận chiến, c/úy Triệu lãnh 1 mảnh lựu đạn vào mắt, máu chảy đầm đìa, tiếng súng của phe tiếp viện yếu dần đi, lại thêm 1 số anh em gục ngã,cuộc giải cứu bất thành ! Đại hội 31 chúng tôi vừa mất thêm 1 sĩ quan mới được bổ sung....

Trở về phòng tuyến trung đội 2 chúng tôi cũng không khá gì hơn, khi tôi quay mặt nhìn về hàm bên cạnh cách tôi dùng vài thước, khi 1 ánh lửa lóe lên, không biết là B40,hay lựu đạn,và biết rằng 3 binh sĩ bên đó đã lãnh đủ, trong giây phút bàng hoàng, tôi đã lơ là, khi quay lại vừa nghe tiếng xào xạc Trước mặt, tôi thấy một cái lỗ, đen ngòm, trước mặt , chiếu thẳng vào giữa 2 con mắt ,rồi từ lỗ đen đó phun ra 1 ánh lửa đỏ.

Bất thần ,Tôi chỉ kịp dùng 2 bàn tay úp lại, che lấy mặt như 1 phản xạ sinh tồn, cả thân mình ngã ngửa ra phía sau, rồi tôi không biết gì nữa hết.Khi định thần lại, tôi thấy hình như mình....còn sống, bên cạnh tôi,Tuấn, đang dùng tay lay vai tôi, lần đầu tiên tôi thấy hấn hốt hoảng:

- Địch thân, đứng dậy ,ông có sao không ?

Tôi kiểm soát toàn thân, thấy không chỗ nào đau, mới bắt chước hấn, nở nụ cười khinh bạc:

- Chưa, tao chưa đi đái đâu mà lo

PHải thừa nhận mạng tôi lớn thiệt, thập thò ngưỡng cửa tử sinh lần thứ 2, khi Tuấn quay qua tôi, vừa lúc nghe đạn AK nổ sát sườn, thấy tôi đang ngã ngửa xuống,- ngón tay hấn bóp cò- rồi tay còn lại , chạm vào người tôi. HẮN đã cứu tôi 1 bàn thua chắc chắn!

Tôi chợt nhớ , buổi sáng, khi củng cố công sự, tôi đã cho giăng 3 trái mìn Claymore cách xa giao thông hào khoảng 5 thước, rồi kéo dây trở về, đặt.vào 1 cái lỗ được khoét vừa tầm tay, bộ phận kích nổ của 3 trái mìn , bèn nói Tuấn đi mò, hấn lui cúi,móc, bới hồi hả....Vừa lúc đó, tiếng gào thét xé tai văng lên ,vài bóng người xuất hiện trước mặt,tôi bóp cò ,rồi nghe 1 tiếng cạch- hết đạn-thì đành chọi lựu đạn vậy ,màn cận chiến lại tái diễn !

1 tiếng ầm, xé tai đốn ngã tức thì những bóng đen trước mặt, tôi dụi mắt mấy lần,trước mắt tôi không còn gì, mới đầu, tôi tưởng là Đạn pháo nhưng không ngờ, lại là trái mìn CLAYMORE đặt dưới 1 gốc cây kín đáo kích nổ ! TÔI thấy Tuấn lao về, hỗn hển:

- Tôi bóp 2 kích nổ, ông nghe mấy tiếng nổ ?
- CÓ 1 trái đơn độc
- MẸ nó, lép 1trái rồi ông ơi, để tôi đi coi lại coi.

Không gian im lặng lạ thường, tôi bắt đầu lo , sao mình không nghe các hầm Khác, 1 thằng lính nào lên tiếng ?

Tôi la lớn :

- CỜn thằng nào đó không ,gom về chỗ tôi mau lên !

Tôi thấy Tuấn trở về, thở hồng hộc:

- Không phải mìn lép ông ơi ,đứt dây mẹ nó rồi, tôi kéo dây điện, thấy nhẹ Hều ,kéo 1 hồi, thì thấy chỉ có cọng dây điệnmẹ nó ,đạn pháo cắt đứt hết trơn rồi, tôi rón tìm cái kíp mìn thứ ba, nhưng , giao thông hào xụp hết rồi, chỉ còn hầm thẳng Tài ,binh nhất là còn nghe tiếng người thôi !

- Qua bên, kéo tu.i nó về đây ngay !

Tuấn lai. Trườn đi , không 1 chút phàn nàn, tôi gọi Nam , thằng máy:

- Đưa tao ổng liên hợp!

Tôi liên lạc đại đội,báo cáo tình hình và quân số hiện hữu còn cầm súng được -khoảng 5 năm thẳng -kể cả tôi , tình thế khá bi đát, nếu địch xốc tới lần nữa, chắc chúng tôi khó lòng sống sót để cầm cự, nhưng trên đó cũng bó tay,cho tôi biết vừa đưa 45 alpha Triệu đi tiếp ứng, và nó đã trở về với 1

con mắt bị mù cùng vài 3 thằng lính thương tích đầy mình! . 09 rất lo, nếu chốt của tôi bị tràn ngập thì con đường rút của chúng tôi gồm đại đội 34, đại đội 33 (nằm ngay mỏm 1062) và đại đội chúng tôi 31, bị cắt đứt đường về, anh bảo tôi ráng cố gắng, anh , sẽ liên lạc với tiểu đoàn để xin viện binh.

Cố gắng thì thằng nhảy dù nào không thuộc nằm lòng 2 tiếng này ,nhưng, đầu môi chót miệng thì dễ, thực tế có cố gắng cũng có khi chót quớt như chúng tôi bây giờ .

Tuấn đã trở về với 2 mạng,mặt mũi thằng nào cũng bơ phờ, hốc hác,cho tôi thêm 1 tin động trời như sét đánh:

- Đích thân, hầm ngoài cùng của chốt tại mình đã bị chiếm,VC đã lên được, nguy hiểm lắm rồi mình phải rút lui thôi

- Không được, chờ tiếp viện tới, chốt mình là địa điểm thiết yếu, nếu rút lui cũng không còn chỗ nào , bỏ trống hay bị chiếm thì cả 3 đại đội bị khóa mất đường xuống chân đồi, bây giờ, phân tán ra, cố gắng chống đỡ chừng nào hay chừng nấy, không rút lui được ! kiểm soát lại số mìn, gắn kíp nổ, rồi quăng bừa. ra ngoài, thủ sẵn con cóc (bộ phận kích nổ mìn), khi thấy địch, bấm đại, ra sao thì ra ! Nhớ, trước khi bấm, phải la lớn cho mọi người biết, hụp đầu xuống đếm đúng 3 giây như khi ra khỏi cửa phi cơ ,rồi mới kích nổ trái mìn

Binh nhất Tài, mày phải bò lên đại đội cầu cứu, trên đó họ mới biết chúng ta đang nguy hiểm tới mức nào, đi mau đi, số còn lại kiểm tra đạn được, lựu đạn và mìn, còn bao nhiêu cho tao biết....

.3 thằng bò tản ra dọc lần theo giao thông hào,tới những nơi có dấu vết của những căn hầm đã sụp đổ, họ bơi bơi , móc móc bằng tay để lục tìm ba lô đồng bạn, trong đó, may ra còn đạn được, lựu đạn và mìn để thủ thân...

Bỗng họ nghe tiếng bắc léo nhéo :

- Địt mẹ, vớ được cái ba lô của lũ ngụy rồi, để xem trong đó có thịt hộp hay cơm sấy thì sướng quá !

Rồi 1 cái nón cối,2 cái ló ra - tiếng M16 đổ 1 tràng,- rồi, 1 tràng A K đáp trả, sau đó là im lặng nặng nề...

Ba thằng lính nhảy xuống giao thông hào có tôi đang đứng,miệng thở hồng hộc,chỉ ngược tay qua vai, thì thào:

- VC, đích thân.....

Tôi bủn rủn ,phen này,chỉ cách địch có 1 sai tay, ngay trong giao thông hào của chính mình ,chơi nhau bằng lựu đạn thôi, 4 trái lựu đạn được tung ra cùng lúc về phía mới phát giác có địch, đồng thời tôi nghe tiếng mìn, và những tràng đạn vang lên từ hướng đại đội, thôi rồi trên đó, đích đã bò tới, tứ bề thọ địch,tôi đã tới bước đường cùng !

Tiếng đạn kéo dài khoảng 5 phút rồi im bật,để lại bầu trời đen ngòm, không 1 tiếng côn trùng rả rích, không 1 sinh vật nào kêu vang, nó y hệt như lúc tôi lao ra khỏi cửa phi cơ trên cao độ 300 thước, dù bung trên không gian thanh vắng, êm đềm , bây giờ , đỉnh 1062 , trên 1.000 thước... cũng cùng 1 cảm giác lâng lâng..... cổng thiên đàng đang trước mặt !

.Chỉ còn duy nhất nhịp thở của 3 thằng trước màn đêm đầy đe dọa và kinh hoàng.,tôi kêu NAM , thằng mang máy PRC ,bỏ máy, cầm súng ra với chúng tôi, dù sao 4 cũng còn hơn 3 mạng....

Chợt, 4 cái đầu cùng quay về 1 hướng, nơi chúng tôi phát giác có những tiếng động thật nhẹ,nó như tiếng trườn của loài bò sát ,lắng nghe 1 lúc, tôi mở kíp trái lựu đạn M 67, rồi tung ra,tiếp theo đó, là tiếng rít của những loạt đạn réo rắt về phía chúng tôi. Bi đát vô cùng, chúng tôi mỗi thằng chỉ còn chưa đầy 1 băng đạn và 2 trái lựu. đạn cuối cùng, chúng tôi nghe tiếng lịch bạch về phía hầm lúc 3 thằng lính chạm địch khi mò tìm ba lô đồng đội lúc trước. Tôi biết giờ đã điểm, sống ,còn chỉ còn cách nhau gang tấc !

Bỗng hiện hình bóng mẹ già, anh chị , những kỷ niệm gia đình, hay cá nhân tôi hiện ra, như 1 thước phim quay chậm, ngược về quá khứ..., Mẹ ơi, các anh chị ơi, bạn bè ơi, xin giã từ

Tôi nghe nói, khi sắp chết, mình sẽ có những giây phút ôn về quá khứ như thế này, lúc đó tôi chưa tròn 20 tuổi, chưa kịp đọc kinh xám hối, nhưng chắc chắn, nếu có chết, thế nào cũng được làm lính gác cổng thiên đàng!

- Cho tao trái lựu đạn , tao sắp hết đạn rồi ,

- chỉ còn có 2 trái thôi đó đích thân.

Tôi im lặng, bấm 2 bấm mùi thật chặt môi thật chặt, chìa tay cầm lấy trái M67, tôi sẽ không ném đi đâu hết, và sẽ rút kíp nổ trong lòng bàn tay, tôi biết,khi địch tràn tới,chúng sẽ không tha cho tôi còn nguyên vẹn hình hài,

cái chết nào cũng giống nhau thôi, thà chết 1 cách mình chọn, còn hơn bị
bấm vằm như thịt ,nát như tương...

.Loài bò sát đang lần tới,

Hết rồi, chấm dứt rồi, tôi sẽ ra đi, không còn hiện hữu nữa...

Tôi Rút kíp trái M67-

Bóp thật chặt kíp lựu đạn trong lòng bàn tay...

Tới đây , tới gần nữa đi- ,mình cùng bỏ cuộc đêm nay chung với nhau.

Bỗng, tôi nghe 1 giọng nói vang lên:

- ĐM đừng làm ẩu,coi chừng 27 còn đâu đó,phải kêu ổng trước khi
quăng lựu đạn đó.

Có trách tôi hay vắng tục, tôi đành chịu, cũng nhờ 2 tiếng Đm này, mà
tôi thoát chết cũng như đã kéo theo vài chiến hữu đi chung.

- Ê, đừng bắn. , nhảy dù đây ,thằng nào đó, hạ sĩ Tuấn thét lớn

- 27 còn có đó không?

Tiếng những bước chân,nhảy vào giao thông hào, tôi nắm chặt lại cái
kíp của trái M67 , thở 1 hơi thật dài như trút hết mọi căng thẳng....Hùng 18
đã dẫn quân từ Đại đội, băng mình xuống để mong cứu tôi, khi trung đội nó
đã nổ súng tới bởi vào bóng đen đã cố bò vào phòng tuyến của hấn, nghe
tiếng hét thất thanh của Tài, thằng lính tôi đã cho đi để cầu cứu.

Hấn đã được đi phép về Sài Gòn dài hạn với vết thương lỗ chỗ bên sườn
và 2 chân..

sau khi báo cáo hết tình hình của tuyến chúng tôi, tình trạng nguy hiểm
cận kề của 4 thằng còn lại, Hùng 18 đã không chờ lệnh, vội vàng bốc 1 số
anh em trung đội 1 nhào xuống về phía chúng tôi.

Tôi chỉ cho Hùng 18 căn hầm bị địch chiếm,TUấn dẫn đường. Bọn họ bò
về phía đó .Tôi không nghe 1 tiếng súng nổ nào hết,rồi 1 bóng người lom
khom trở về,

Tuấn cho tôi biết, bên đó địch không có ai ngoài những vũng máu và thịt
xương bầy đầy , những quả lựu đạn mà chúng tôi ném lúc trước đã rơi đúng
vị trí chúng đã được chúng tôi muốn

QUANG TRI 1972

Tôi ngược lên bầu trời, gió hiu hiu vẳng tới mùi khói súng còn hăng nồng, le lói vài trái hỏa châu mang theo những bêt khói đọng đưa trên bầu trời ...Đỉnh đồi trọc lóc, không còn mảnh đá nào còn chồng lên nhau, không còn 1 gốc cây nào nguyên vẹn, không còn ngọn cỏ nào còn lao xao trong gió, chỉ còn chẳng là những thằng lính còn sống sót như chúng tôi, đang chong mắt xuyên màn đêm, và bóng tử thần lang thang trên chiến địa....

Chúng tôi đang chờ đợt tấn công nữa , thân thể đã mệt nhoài, đạn dược thì cạn kiệt, địch quân thì rình mò.-không còn 1 cuộc phản công nào nữa !-địch đã trút hết vốn liếng, để lại la liệt xác đồng đội trên đỉnh đồi, vũ khí AK, B40 chỏng trơ vương vãi....

Địch quân có lẽ cũng chờ, chờ tăng viện, nếu, chúng có thêm...bác HỒ, và vài chục mang sinh bắc tử nam thì chúng đã chiếm được ngọn đồi 1062 này có tiểu đoàn 3 ND trấn ngự.- chúng tôi cũng chờ, chờ... và đợi !

Không may cho chúng,mờ sáng, bên phòng tuyến của tôi đã xuất hiện nhiều bóng người mặc quân phục hoa rừng xuất hiện,

Tôi làm thủ tục bàn giao phong tuyến với về mặt bờ phờ, giao thông hào chỉ còn sâu cỡ....ngang đầu gối, nhiều xác người vương vãi chỉ cách chúng tôi không đầy 1m, có xác mặc quần xà lỏn (có lẽ đặc công), có xác mặc KAKI NAM ĐỊNH nằm chồng chất bên nhau ...Cả 1 trung đoàn Bắc quân đã thất bại khi phản công tái chiếm 1062 trước 1 Tiểu Đoàn Nhảy Dù !!!

Và như thế, tiểu đoàn 3 ND chúng tôi, sau khi bàn giao cho Tiểu đoàn 9, với quân số tiêu hao hơn phân nửa, đại đội 31 chúng tôi còn sót lại 3 mươi mấy mạng, (cấp số trước khi tham chiến 1062, khoảng 100 người), 3 SQ : ;Đ/úy Lê Bá Tường, 09 tr/đ trưởng, Lâm Quốc Hùng, 18 tr/đ trưởng tr/đ 1, và tôi, Phạm Bạch Dương, 27 tr/đ trưởng tr/đ 2.....tổn thất 3 sq tr/đ trưởng chỉ còn lại 5 Hạ sĩ quan.....

Nhưng, chúng tôi chưa làm mất đỉnh chiến lược này, mặc dù không có yểm trợ phi pháo và quân đội Hoa Kỳ như vc đã rêu rao tuyên truyền.

Tôi vỗ vai Tuấn, hỏi:

- Sao ? thừa hạ sĩ, so sánh với An Lộc và hạ Lào, thì thế nào ?

- Hai trận kia có xe tăng, trận này đại bác không giât và biển người, lạnh căng thiệt, ông ơi

Tôi thăng cấp thiếu úy dưới chân đồi 1062, với Tiểu Đoàn trưởng mới Lã Quý Trang thay thế tr/tá Võ Thanh Đồng,,sau đó theo đoàn quân, ba lô, hành trang lội ngược giòng đoàn quân đang di tản, ra Phan Rang, lập tuyến phòng thủ cuối cùng ở PHAN RANG.

Chúng tôi được lệnh rút khỏi 1062 sau khi bàn giao chiến trường đổ nát tơi bời cho đơn vị bạn tiểu đoàn 9 nhảy dù

Đại đội 33 trấn ngữ ngay đỉnh, là nơi thấp nhất của giải Yên ngựa, rút đầu tiên, sau đó, là đại đội 31 chúng tôi, tôi và Trung đội 2 là những người cuối cùng rút khỏi cửa địa ngục.

Với 1 chân khập khểnh, vì bị thương nhẹ trong lần đi tấn công trước khi Cuộc phản công bắt đầu, tâm tư vương vấn nặng nề, nghe như có những giọt mưa làm ướt đầm khuôn mặt phong sương còn vương mùi thuốc súng của tôi.

Tôi thầm hát khúc ca SỐNG SÓT TRỞ VỀ, thầm lặng trong lòng.

Những bước chân vô hồn, đầu óc lâng lâng, tôi như muốn không còn nhớ, không còn nghe ,tiếng đạn bom mà tôi đang dần rời khỏi nơi tôi đã từng đến....

HẾT

Bach Dương

 [Sống sót trở về \(Phạm Duy - Duy Quang\)](#)

 [Sống sót trở về \(Phạm Duy - Duy Quang\)](#)